

SIMONE ELKELES

Perfect Chemistry

tökéletes kémia

*finer
selection*

SIMONE ELKELES

Perfect Chemistry

tökéletes kémia

SIMONE ELKELES

Perfect Chemistry

tökéletes kémia

*Moshénak,
aki annyi mindenről lemondott miattam.*

1. fejezet

Brittany

MINDENKI ÚGY TUDJA, HOGY TÖKÉLETES VAGYOK. Tökéletes az életem. Tökéletes a ruhatáram. Még a családom is tökéletes. Bár ennek pont az ellenkezője igaz, iszonyú sokat dolgoztam azon, hogy fenntartsam a látszatát: nekem mindenem megvan. Az igazság – ha egyszer valamiképpen napvilágra kerülne – alaposan megtépázná az életemről alkotott meseszerű képet.

Állok a fürdőszobában a tükör előtt, a hangszórókból bömböl a zene, és már a harmadik félresikerült vonalat törölöm le a szemem alól. Reszket a kezem, a fene egye meg! Tulajdonképpen nem szabadna ennyire kiborulnom attól, hogy ma kezdődik az utolsó évem a középiskolában, és hogy a hosszú nyári szünet után ma találkozom először a pasimmal, de rosszul indult a nap. Először a hajsütőm mondta fel a szolgálatot. Aztán lepattant a gomb a kedvenc blúzomról. Most meg a szemceruza döntött úgy, hogy önálló életre kel. Ha rajtam múlna, visszabújnék az ágyikómba, és egész nap csokis kekset majszolnék.

– Brit, gyere már le! – szűrődik fel anyám hangja a hallból.

Első nekifutásra szeretném meg sem hallani, de az nem vezetne jóra, és kinek hiányzik kora reggel egy veszekedés, fejfájás meg ordítózás?

– Mindjárt lent vagyok! – kiabálok. Reménykedem benne, hogy a szemceruza megembereli magát, és végre elkészülhetek.

Csodák csodájára, sikerül egyenes vonalat húznom. Lehajítom a ceruzát a mosdókagyló mellé, majd kétszer, sőt háromszor is meg-nézem az eredményt a tükörben, aztán kikapcsolom a zenét, és le-robogok a lépcsőn.

Anyám a lépcső aljánál vár, és szemét gyorsan végigfuttatja az öltözékemen. Kihúszom magam. Tudom, tudom. Tizennyolc éves vagyok, tehát kit érdekel, hogy mit mond az anyám? Csak az érti, hogy miért tartok mégis a véleményétől, aki ismer bennünket. Az anyám idegbeteg. Nem az a fajta, aki kis kék pirulákkal kordában tudja tartani az állapotát. Amikor ő kiborul, az egész családnak vele kell szenvednie. Szerintem apa azért jár már kora reggel dolgozni, hogy ne találkozzon anyával, és még véletlenül se legyen az útjában.

– A nadrág ronda, az öv jó ötlet – mondja anya, és ujjával egyen-ként a kritizált darabok felé bök. – Megfájdult a fejem attól a hang-zavartól, amit te zenének nevezel. Hála istennek, hogy végre csend van.

– Neked is jó reggelt, anya! – mondom, majd lelépek az utolsó lépcsőfokról, és puszit nyomok az arcára. Anya erős parfümjének il-lata megcsavarja az orromat, amikor közel hajolok hozzá. Pompásan fest a Ralph Lauren Blue Label teniszruhában. Az fix, hogy senki sem merne ujjal mutogatni rá és kritizálni az öltözékét.

– Vettem neked a kedvenc muffinodból az első napra – mondja anya, és előhúz egy papírzacskót a háta mögül.

– Kösz, nem kérem – válaszolok, és a testvéreimet keresve körül-nézek. – Hol van Shelley?

– A konyhában.

– Megjött már az új gondozó?

– A neve Baghda, és nem, még nincs itt. Egy óra múlva érkezik.

– Elmondta neki, hogy a gyapjú irritálja Shelley bőrét? Meg hogy esetleg meghúzza majd a haját? – A nővérem Little-kóros, és visszamaradt a fejlődésben. Mutogatással mindig a tudunkra adja, hogy nem bírja a gyapjú érintését a bőrén. A hajhúzogató új műsorszám, és okozott már vele némi kellemetlenséget. Utóbbi a mi házukban felér egy világháborús konfliktussal, tehát célszerű elkerülni.

– Igen, és igen, Brittany. Ma reggel beszéltem a nővéred fejével. Ha továbbra is makacsodik, ez a gondozó is le fog lépni.

Bemegyek a konyhába, mert nem akarom hallani anyám újabb elméletét arról, hogy mitől lesz Shelley agresszív. A nővérem az asztalnál gubbaszt a tolószékében, és buzgón kanalazza a pépesített ételt, amely máris szétkenődött az arcán, és az álláról csöpög, mert Shelley – bár már elmúlt húsz – nem képes úgy rágni és nyelni, mint az egészséges emberek.

– Helló, Shell-bell! – mondom neki, és megtörlöm az arcát egy szalvétával. – Első nap az iskolában. Kívánj szerencsét!

Shelley kitérte reszkető karját, és megajándékoz egy féloldalas mosollyal. Imádom a mosolyát.

– Meg akarsz ölelni? – kérdezem tőle, pedig tudom, hogy pontosan ezt akarja. Az orvosok azt tanácsolták, hogy minél többet beszéljünk Shelley-vel, mert akkor könnyebb dolgunk lesz vele.

Shelley bólint. Hozzábújok, de vigyázok, nehogy elérhesse a hajamat. Amikor kiegyenesedem, anyám felhorkan. Olyan érzés, mint amikor a bíró füttye félbeszakítja a meccset. Nekem meg a napomat. – Brit, így nem mehetsz iskolába.

– Hogy így?

Megcsóválja a fejét, és bosszankodva felsóhajt. – Nézd meg a blúzodat!

Lepillantok, és egy nagy, nedves foltot látok a Calvin Klein blúzomon. Hoppá! Shelley nyála. Ránézek a nővéremre, és az arckifejezése elárulja, amit képtelen szavakba önteni. *Shelley sajnálja. Shelley nem akarta összenyalazni a ruhádat.*

– Nincs gáz – mondom neki, bár sejtem, hogy elcseszte a „tökéletes” fellépőmet.

Anya összeráncolt homlokkal bevizez egy papírtörülőt, és megpróbálja felitatni a foltot. Mintha kétéves lennék.

– Menj fel, és öltözz át!

– Anya, hiszen ez csak őszibarack! – mondom, de tudom, hogy pengeélen egyensúlyozom, és ez a vita könnyen ordítózássá fajulhat. Azt pedig semmiképpen nem akarom, hogy a nővérem elszomorodjon.

– Az őszibarack foltot hagy. Ugye te sem akarsz, hogy bárki igénytelennek gondoljon?

– Rendben. – Jó lenne, ha anya a mai napot a jobb napjai közé sorolná, mert akkor nem piszkál annyit.

Nyomok egy csókot a nővérem feje búbjára, mert szeretném, ha érezné, hogy engem egyáltalán nem érdekel az a folt. – Suli után jövök – csicsergem vidáman, hogy ne rondítsak bele a reggeli jó hangulatba –, aztán folytatjuk a sakkot.

Felfutok a lépcsőn, kettesével szedem a fokokat. Amikor becsok a szobámba, egy pillantást vetek az órára. Jaj, ne! Már tíz perccel elmúlt hét. A barátnőm, Sierra totál ki fog akadni, ha késve megyek érte. Kiráncigálok egy világoskék sálát a gardróbból, és remélem, hogy az is elég lesz. Ha rendesen megkötöm, talán nem veszik majd észre a foltot.

Mikor leérek a lépcsőn, anyám még mindig a hallban áll, és megint megszemléli a külsőmet. – Tetszik a sál.

Micsoda megkönnyebbülés.

Amikor elkocogok mellette, a kezembe nyomja a muffint. – Majd az úton megeszed.

Elveszem tőle a süteményt. Az autó felé menet, szinte oda sem figyelve, beleharapok. Sajnos nem áfonyás, pedig az a kedvencem. Banános-mogyorós, és kicsit túl sok benne a banán. Önmagamra ismerék benne: a látszólag tökéletes külső egy született vesztet takar.

2. fejezet

Alex

– ALEX, ÉBRESZTŐ!

Rávicssorgok az öcsémre, és a párna alá temetem az arcomat. Mivel egy szobán osztozom a tizenegy és a tizenöt éves öcséimmal, csak a párna alatt élhetek egy kis magánéletet.

– Hagyjál békén, Luis! – morgok durván a párna alól. – No es-tés chingando!¹

– Nem baszogatni akarlak. Mamá mondta, hogy keltssek fel, különben elkésel az iskolából.

Utolsó év. Büszkének kellene lennem magamra, hogy én vagyok az első a Fuentes családban, aki eljut az érettségig. De a vizsgák után elkezdődik az igazi élet. Főiskoláról csak álmodozhatok. A végzős év olyan számomra, mint egy harvanöt éves palinak a nyugdíjazás előtti búcsúbuli. Tudod, hogy képes lennél többre is, de mindenki azt várja tőled, hogy lépj végre le.

– Az új ruháim vannak rajtam – szűrődik át Luis büszke, de tompított hangja a párnán keresztül. – A nenák képtelenek lesznek ellenállni egy latin szívtiprónak.

¹ A spanyol szavak és kifejezések fordítása megtalálható a szöszedetben, a könyv végén.

– Irigyellek – motyogom.

– Mamá azt mondta, hogy öntsem rád ezt a kancsó vizet, ha nem vagy hajlandó felkelni.

Egy kis magánélet. Csak ennyit szeretnék. Ez is túl sok? Felkapom a párnát, és áthajítom a szobán. Telitalálat. Az öcsém csuromvizes lesz.

– Culeró! – visítja. – Nincs másik új ruhám!

A hálószoba ajtajában nevetés harsan. Carlos, a másik öcsém úgy röhög, mint egy idióta hiéna. Amíg Luis rá nem ugrik. Az öcséim ütök-verik és rugdossák egymást, egy idő után elszabadul a pokol.

Remek harcosok, gondolom büszkén, miközben ők beleadnak apa-anyaikat. Azonban én vagyok a legidősebb férfi a házban, az én dolgom leállítani őket. Megragadom Carlos gallérját, de elbotlok Luis lábában, és én is a padlón végzem – közöttük.

Mielőtt visszanyerhetném az egyensúlyomat, jéghideg víz csorog végig a hátamon. Gyorsan megfordulok, és észreveszem, hogy mi'amá öntött nyakon bennünket, a vödör még ott van a kezében. A munkaruháját viseli, pénztáros egy ABC-ben néhány saroknyira a háztól. Nem fog belőle meggazdagodni, de nincs is szükségünk sokra.

– Felkelni! – adja ki az ukázt, cseppet sem fogva vissza magát.

– Basszus, anya! – nyög Carlos, és feltápászkodik.

Mi'amá felméri, hogy mennyi muníció maradt még a vödörben, belemártja a kezét, és Carlos arcába fröcsköli a jeges vizet.

Luis röhögni kezd, de kettőt sem pisloghat, ő is megkapja a magáét. Ezek semmiből sem tanulnak?

– Befejezted, Luis? – kérdezi anya.

– Igenis, asszonyom – feleli Luis, és haptákba vágja magát, mint egy kiskatona.

– Fogtok még egyszer rondán beszélni, Carlos? – Anya figyelmeztetésképpen ismét a vízbe mártja a kezét.

– Nem, asszonyom – visszhangozza a kettes számú kiskatona.

– És te, Alejandro? – Összeszűkül a szeme, úgy mered rám.

– Én? Én mi? Én csak szét akartam választani őket – mondom ártatlanul, és megvillantok felé egy ellenállhatatlan bájmosolyt.

Én is kapok egy adagot az arcomba. – Ezt azért kapod, mert nem szedted szét őket hamarabb. Most pedig öltözzetek fel, és gyertek reggelizni!

Ennyit az ellenállhatatlan mosolyról. – Tudom, hogy imádsz bennünket! – kiáltok utána, mikor kilép a szobából.

Egy gyors zuhanyozás után a derekamra csavart törülközővel térek vissza a szobába. Meglátom, hogy Luis az egyik fejkendőmet viseli, és görcsbe rándul a gyomrom. – Soha többé ne merészelj hozzányúlni, Luis!

– Miért ne? – kérdezi, miközben ártatlan pillantást vet rám sötétbarna szemével.

Luisnak ez csak egy fejkendő. Számomra azonban annak a szimbóluma, ami most van, és egyben annak is, ami sohasem lesz. Hogy a fenébe magyarázzam el ezt egy tizenegy éves kölyöknek? Tudja, mi vagyok. Nem titok, hogy a fejkendő a Latin Vér színeit viseli. A bosszúállás lehetősége miatt lettem bandatag, és már nincs kiút. De inkább meghalok, mint hogy hagyjam, hogy az öcséimet is bezipantsák.

Ököl nagyságúra gyűröm a fejkendőt. – Luis, el a kezekkel a cuccaimtól! Főleg a véres cuccoktól.

– Tetszik a vörös és a fekete.

Pont ezt akartam hallani. – Ha még egyszer meglátom rajtad, te *feketét és kéket* fogsz viselni – mondom neki. – Értetted, öcskös?

Luis vállat von. – Aha, értettem.

Ruganyos léptekkel elhagyja a szobát, én meg azon tűnődöm, vajon tényleg megértette-e. De nem akarok most erre túl sok energiát pocskélni, ezért inkább kirángatok egy fekete pólót a fiókból, és magamra húzom kopott, viseltes farmeremet. Amikor felkötöm a fejkendő, meghallom mi'amá süvöltő hangját a konyhából.

– Alejandro, gyere enni, mielőtt kihülne a reggelid! De prisa, si-ess már!

– Jövök már – szólok vissza neki. Sohasem fogom megérteni, miért olyan fontos neki, hogy eszünk-e vagy sem.

Amikor belépek a konyhába, az öcséim már buzgón tömik a fejüket. Kinyitom a hűtőt, és átfutom a tartalmát.

– Ül le!

– Anya, csak kiveszek egy...

– Nem veszel ki semmit, Alejandro. Ül le! Család vagyunk, és ennek megfelelően fogunk reggelizni.

Felsőhajtok, becsapom a hűtőajtót, és leülök Carlos mellé. Van annak hátránya is, ha az embernek családja van. Mi'amá az orrom elé tol egy tányért, tele huevossal és tortillával.

– Miért nem hívsz Alexnek? – kérdezem lehajtott fejjel, és a tányéromra meredek.

– Ha Alexnek akarnálak hívni, akkor nem adtam volna neked az Alejandro nevet. Talán nem tetszik a neved?

Megfeszülnek az izmaid. Az apám nevét kaptam, aki már nincsen az élők sorában, így megörökölhettem tőle azt a lehetőséget, hogy én lehetek a férfi a házban. Alejandro, Alejandro Jr., Junior... nekem aztán mindegy.

– Számítana? – kérdezem, és felkapok egy tortillát. Felnézek, próbálom kiszámítani a reakcióját.

Háttal áll nekem, és mosogat. – Nem.

– Alex fehérnek akar látszani – szól közbe Carlos. – Megváltoztathatod a neved, tesó, de akkor is csak egy mexicano maradsz.

– Carlos, cállate la boca! – figyelmeztetem. – Nem akarok fehér lenni. De azt sem akarom, hogy összekeverjenek az apámmal.

– Por favor, fiúk! – könyörög anya. – Ennyi veszekedés elég volt egy napra.

– Mojado – dúdolja Carlos, aki most meg azzal akar felhúzni, hogy illegális bevándorlónak hív.

Elegem van Carlos nagy pofájából, túl messzire ment. Felállok, a szék lába megcsikordul a padlón. Carlos is feltápáskodik, és szorosan elém áll. Tudja, hogy péppé verhetem. Egy nap biztosan bajba fog kerülni a túlfejlett egója miatt.

– Carlos, ülj le! – parancsolja mi'amá.

– Mocskos mexikói! – mondja lassan Carlos, hamis akcentussal. – Vagy ami ennél is rosszabb: es un ganguero!

– Carlos! – kiált fel élesen mi'amá, és megpróbál közénk állni, de kikerülöm, és megragadom Carlos gallérját.

– Igen, rólam mindenki ezt gondolja – mondom neki. – De ha nem fogod be a mocskos pofádat, téged is egy kalap alá vesznek majd velem.

– Tesó, már így is megteszik, akár tetszik, akár nem.

Elengedem. – Tévedsz, Carlos. Te ennél többre, jobbra vagy képes.

– Többre, mint te?

– Igen, többre, mint én, és ezt te is jól tudod – mondom. – Most pedig kérj bocsánatot mi'amától, mert rondán beszéltél előtte.

Carlos a szemembe néz, és tudja, hogy nem viccelek. – Bocs, anya! – mondja, és visszaül a helyére. Rám viszont csúnya pillantást vet, mert az egója megint kapott egy sallert.

Mi'amá megfordul, és kinyitja a hűtőajtót, szeretné elrejteti a könnyeit. A francba, annyit aggódik Carlos miatt! Az öcsém másodikos, és a következő két évben dől majd el, lesz-e belőle ember.

Magamra ráncigálom a fekete bőrdzsekimet, fel akarok szívódni innen. Nyomok egy csókot mi'amá arcára, így kérek bocsánatot azért, hogy elrontottam a reggeli jó hangulatot, aztán azon kezdek filózni, hogyan fogom Carlost és Luist távol tartani attól az úttól, amin most járok, és hogyan terelhetném őket valami jobb felé. Milyen kibaszottul ironikus ez az egész!

Az utcán az enyémmel megegyező színű fejkendőt viselő srácok villantják felém a Latin Vér szokásos üdvözlését: jobb kezük behajlított gyűrűsujjával kétszer megérintik a bal vállukat. Szinte újjászületek, miközben én is hasonlóképpen üdvözlöm őket, aztán felpattanok a motoromra. Tökös bandatag kell? Itt vagyok én! A külvilág számára olyan frankón tudok vetíteni, hogy néha magamat is meglepem vele.

– Alex, várj! – kiált utánam egy ismerős lányhang.

Carmen Sanchez, a szomszédom és egyben exbarátnőm szalad felém.

– Helló, Carmen! – motyogom.

– Elvinnél a suliba?

Rövid, fekete szoknyája alól kivillan tökéletes lába, és szűk blúza kihangsúlyozza apró, de kemény chichijét. Egykor bármit megtettem volna érte, de aztán rajtakaptam, hogy ágyba bújt egy másik sráccal a nyáron. Vagyis autóba bújt vele, ha pontos akarok lenni.

– Ugyan már, Alex! Nem harapok... csak ha akarod.

Carmen a párom a Latin Vérben. Akár együtt járunk, akár nem, fedeznünk kell egymást. Megköveteli a bandaszellem. – Szállj fel!
– mondom.

Carmen felpattan a motoromra, és direkt úgy helyezkedik el mögöttem, hogy szorosan átölelhessen a derekamat. Nem váltja ki azt a hatást, amiben reménykedik. Mit képzelsz, hogy elfelejtem a múltat? Kizárt. A múlt tesz azzá, aki vagyok.

Próbálok a jelenre összpontosítani, a végzős éveimre a Fairfieldben, a mostra és az ittre. De ez rohadt nehéz, mert az érettségi után a jövőm valószínűleg pontosan ugyanolyan elcseszett lesz, mint a múltam.

3. fejezet

Brittany

– MINDIG ÖSSZEKÓCOLÓDIK A HAJAM ebben a kocsiban, Sierra! Amikor lehúrom a tetőt, úgy néz ki a fejem, mintha egy hurrikán túlélője lennék – siránkozom a legjobb barátnőmnek, miközben a Vine Streeten furikázunk a Fairfield gimmi felé, vadonatúj, ezüstszínnű kabriómban.

– A külső igenis számít. – Ezt a jelmondatot a szüleim verték belém, és sikeresen átvette az uralmat az életem felett. Csakis ezért nem vétóztam meg a BMW-t két héttel ezelőtt, amikor az apám extravagáns szülinapi ajándékként átnyújtotta a kulcsait.

– Alig félóránnyira lakunk Windy Citytől – mondja Sierra, és szétárja karját a menetszélben. – Chicago amúgy is a szeszélyes időjárásáról híres. Egyébként meg, Brit, úgy festesz, akár egy szőke, görög istennő felborzolt tincsekkel. Szerintem csak azért vagy ideges, mert ma újra láthatod Colint.

Pillantásom a műszerfalra ragasztott, szív alakú, engem és Colint ábrázoló fényképre téved. – Egy nyár alatt sok minden megváltozhat.

– A távolság feltüzeli a vágyat – vág vissza Sierra. – Te vagy a pomponlányok vezetője, ő pedig a focisták csapatkapitánya. Ha nem randiznátok, összedőlne a világ.

Colin felhívott néhányszor a szülei nyaralójából, ahol a haverjaival töltötte a szünetet, de fogalmam sincs róla, hogy állunk most egymással. Csak tegnap este ért haza.

– Tetszik a farmered – mondja Sierra, és a koptatott, szűk csípőnadrágot méregeti. – Szerintem el fogom csórni.

– Anya rühelli – felelem neki, és egy piros lámpánál hátrasímtom a rakoncátlan, szőke fürtöket. – Azt mondja, hogy olyan, mint ha turiban vettem volna.

– Nem hallott még arról, hogy divatba jött a retró?

– Nyilván nem akarja meghallani. Akkor sem figyelt, amikor az új gondozóról kérdezgettem.

Senki sem értheti, hogy milyen a mi családukban élni. Szerencsére itt van nekem Sierra. Lehet, hogy ő sem érti teljesen, de eleget tud ahhoz, hogy odafigyeljen arra, amit mondok, és ő legalább biztosan nem fog elárulni. Colint leszámítva az ismerőseim közül egyedül ő találkozott a nővéremmel.

Sierra kinyitja a CD-tartót. – Mi történt az előző gondozóval?

– Shelley megcibálta a haját.

– Jaj!

Bekanyarodok a sulis parkolójába, de nem az úton, hanem a nővéremmel járok az eszem. Csikorgó kerekkel fékezek le, kis híján az autó alá gyűrve egy motort a két utasával – egy fiúval és egy lánnyal együtt. Azt hittem, senki sem áll azon a parkolóhelyen.

– Nézz már a szemed elé, hülye kurva! – Carmen Sanchez ül a vezető mögött, és felmutatja a középső ujját.

Nyilvánvalóan kihagyta a stresszkezelésről szóló órát az autósiskolában.

– Bocs! – kiáltom oda olyan hangosan, hogy a motor böngésén keresztül is meghallják. – Azt hittem, nem parkol itt senki.

Aztán rádöbbenek, kit is sikerült majdnem elütnöm. A motor vezetője megfordul. Sötét, tüzes szempár mered rám. Vörös és fekete fejkendő. Szeretnék becsúszni az ülés alá.

– A picsába! Ez Alex Fuentes – sziszegem.

– Jesszus, Brit! – mondja Sierra halkán. – Szeretném megérni az érettségét. Húzzunk el innen, mielőtt kinyír bennünket!

Alex gonoszul méreget, miközben leállítja a motort. Most verekedni akar, vagy mi?

Rükvercbe akarom kapcsolni az autót, és idegesen rángatni kezdem a sebváltót. Jellemző! Az apám vett nekem egy sebváltós kocsit, de arra már nem vette a fáradságot, hogy meg is tanítson vezetni.

Alex az autó mellé lép. Az ösztöneim azt súgják, hogy hagyjam a kocsit a fenébe, és meneküljek. Mint amikor piros lámpánál a sínek közé szorul az ember. Sierrára pillantok, aki kétségbeesetten turkál a táskájában. Most viccel?

– Képtelen vagyok rükvercbe tenni a kocsit. Segíts már! Mit keresel? – kérdezem.

– Izé... semmit. Csak próbálok kerülni a szemkontaktust ezekkel a Latin Vér-tagokkal. Indulj már el! – szűri a szót Sierra összeszorított fogai közül. – Én csak automatát tudok vezetni.

Végül sikerül hátramenetbe kapcsolnom, a kerekek hangosan csikorognak, miközben kihátrálok, hogy egy másik parkolóhelyet kersek.

Miután leparkolom az autót a parkoló nyugati részén, amely jó messze van egy bizonyos bandatagtól, akinek a rossz híretől a Fairfield legtökösebb focistái is a nadrágyukba csinálnak, Sierra és én felcapatunk a gimi lépcsőjén. Sajnos Alex Fuentes és a cimborái a bejárat előtt lógnak.

– Csak menj el mellettük! – morogja Sierra. – Akármi is törté-
nik, ne nézz a szemükbe!

Utóbbit elég nehéz kivitelezni, mert Alex Fuentes elélem lép, és tel-
jesen elállja az utamat.

Hogy is van az az imádság, amelyet akkor kell elmondani, mie-
előtt az ember meghal?

– Hihetetlenül szarul vezetsz! – mondja Alex enyhe latin-ameri-
kai akcentussal, és macsó módjára kihúzza magát.

Lehet, hogy izmos testével és tökéletes arcvonásaival úgy fest,
mint egy Abercrombie-modell, de a rendőrökön kívül más nem-
igen fogja fotózni.

Az északi negyedben lakó srácok nem barátkoznak a déli negyed-
ben élőkkel. Nem azért, mert úgy gondoljuk, hogy jobbak vagyunk
náluk, hanem azért, mert mások vagyunk. Ugyanannak a városnak
a két ellentétes pontján nőttünk fel. Mi a Michigan-tó partján élünk
hatalmas házakban, ők meg a sínek mellett. Másképpen nézünk ki,
másképpen beszélünk, viselkedünk és öltözködünk. Nem azt mon-
dom, hogy az egyik jó, a másik meg rossz, de Fairfieldben már csak
így mennek a dolgok. Ha egészen őszinte akarok lenni, azt is el kell
mondanom, hogy a délen lakó lányok nagy része pontosan úgy ke-
zel, mint Carmen Sanchez... gyűlölnék azért, aki vagyok.

Vagyis leginkább azért, akinek *hisznek*.

Alex pillantása lassan lefelé vándorol a testemen, tetőtől talpig vé-
gigmér, majd újra felfelé indul. Nem ez az első alkalom, hogy egy fiú
megbámul, de még soha senki nem tette ilyen feltűnően... és eny-
nyire közletről. Érzem, hogy elpirulok.

– Legközelebb figyelj oda, hova parkolsz! – figyelmeztet nyu-
godt, fegyelmeztett hangon. Ki akar készíteni. Ebben profi. Nem
fogom hagyni, hogy lealázzon, és megnyerje ezt a kis „majd-én-

megmutatom” meccset. Akkor sem, ha a gyomrom úgy forog, mint-ha száz cigánykereket vetettem volna... Megrántom a vállam, és megvillantok felé egy gúnymosolyt, amivel bárkit képes vagyok megfutamítani. – Kösz a tippet.

– Ha szükséged lenne egy igazi férfira, aki megtanít vezetni, álllok rendelkezésedre.

A haverjai felől érkező füttykoncerttől felmegy bennem a pumpa.

– Ha *igazi* férfi lennél, kinyitottad volna előttem az ajtót, ahelyett, hogy elállod az utamat – mondom, és bár büszke vagyok a remek csörtére, beleremeg a térdem.

Alex hátralép, kinyitja az ajtót, és meghajol, mint egy komornyik. Gúnyt űz belőlem, és tudja, hogy tudom. Mindenki tudja. Lopva Sierrára nézek, aki még mindig kétségbeesetten keresi a nagy semmit a táskájában. Tőle hiába várok segítséget.

– Nőj fel! – mondom Alexnek.

– És legyek olyan, mint te? Cabróna, hadd áruljak el neked valamit! – mondja Alex élesen. – Az életednek semmi köze a való világhoz. Csak látszat, értéktelen villogás. Pont olyan, mint amilyen te magad vagy.

– Inkább vagyok ilyen, mint hogy hozzád hasonló lúzer legyek – vágok vissza neki, és remélem, hogy pontosan úgy telibe találják a szavaim, mint az övéi engem. – Lúzer!

Megragadom Sierra karját, és a bejárat felé vonszolom. Füttykoncert és beszélások hada kísér be az iskolába.

Kiengedem a visszatartott levegőt, és Sierrához fordulok.

A legjobb barátnőm kigúvadt szemmel mered rám. – A rohadt életbe, Brit! Rád tört a halálvágy, vagy mi van veled?

– Miért gondolja Alex Fuentes, hogy joga van mindenkit lealázni, aki az útjába kerül?

– Hát, gondolom, felbátorítja a gatyájába tűzött fegyver, meg a banda színei – mondja Sierra, és minden szavából csöpög a gúny.

– Á, biztosan nem olyan ostoba, hogy fegyvert hozzon az iskolába – érvelek. – Én pedig nem vagyok hajlandó meghunyászkodni előtte, de senki előtt! – Legalábbis az iskolában nem. Az iskola az egyetlen hely, ahol fenntarthatom a tökéletesség látszatát, és mindenki be is veszi. Hirtelen eszembe jut, hogy ez az utolsó évünk a Fairfieldben, és megragadom Sierra vállát. – Végzősök vagyunk! – mondom olyan lelkesen, mintha egy focimeccsen biztatnám a játékosokat.

– És?

– És... ettől a pillanattól fogva minden tö-ké-le-tes lesz!

Felsikolt a csengő, ami tulajdonképpen nem is csengő, mert a diákönkormányzat tavaly megszavazta, hogy csengő helyett zene szóljon az órák között. Most éppen a *Summer Lovin'*-t játsszák a *Pomádéból*. Sierra elindul a folyosón. – Majd megszervezem, hogy a temetésed úgyszintén *tö-ké-le-tes* legyen. Virág is lesz, meg minden.

– Ki halt meg? – kérdezi egy hang a hátam mögött.

Megfordulok. Colin az, szőke haját kifehéřítette a nyári nap, és széles vigyor ül az arcán. Bárcsak lenne nálam egy tükör, hogy lássam, nem kenődött-e el a sminkem! De hát Colin akkor is randizna velem, ha elkenődött volna, nem? Odarohanok hozzá, és szorosan átölelem.

Ő is magához szorít, gyengéden szájon csókol, majd felegyenesedik. – Szóval ki halt meg? – ismétli meg a kérdést.

– Senki – felelem. – Felejtsd el! Rajtam kívül felejts el mindent!

– Az könnyen fog menni, mert nagyon szexi vagy. – Colin újra megcsókol. – Bocs, hogy nem hívtalak. Totál lefoglalt a kipakolás meg minden.

Boldogan rámosolygok, mert a hosszú nyár alatt sem változott a kapcsolatunk. A világ rendje biztonságban van, legalábbis egyelőre.

Colin átkarolja a vállamat, miközben a bejárati ajtó kivágódik. Alex meg a cimborái úgy törnek be rajta, mintha el akarnák foglalni az iskolát.

– Ezek minek járnak egyáltalán iskolába? – kérdezi Colin olyan halkán, hogy csak én hallom. – Úgyis kipotyog minden második még az év vége előtt.

A pillantásom rövid ideig összefonódik Alex tekintetével, és borzongás fut végig a hátamon.

– Ma reggel majdnem elütöttem Alex Fuentest a motorján – mondom Colinnak, mikor Alex hallótávolságon kívülre kerül.

– El kellett volna ütnöd.

– Colin! – sikkantom.

– Milyen izgalmas első nap lett volna! Az iskola amúgy is kurvára unalmas.

Unalmas? Majdnem balesetet okoztam, egy déli lány bemutatót nekem, és a kapu előtt egy veszélyes bandatag molesztált. Ha így folytatódik a végzős évünk, az mindennek ígérkezik, csak unalmasnak nem.

4. fejezet

Alex

SEJTETTEM, HOGY BEHÍVATNAK MAJD AZ IGAZGATÓIBA valamikor a tanév során, de nem gondoltam volna, hogy rögtön az első napon megtörténik. Úgy hallottam, hogy dr. Aguirrét azért vették fel, mert kemény csávónak bizonyult valami milwaukee-i gimiben. Valaki azt köphette neki, hogy én vagyok a bandavezér. Ez lehet az oka, hogy szerény személyem ül vele szemben, nem egy másik Latin Vér-tag.

Aguirre felpuffasztott mellkassal arról regél, hogy szigorúbb szabályokat fognak bevezetni. Csak ezért rángattak ki a tesióráról? Észreveszem, hogy kóstolgat, arra kíváncsi, hogyan reagálok a fenyegetésre: – ...és az idén két fegyveres biztonsági őrt is felvettünk, Alejandro.

A szeme következetesen rám mered, próbál megfélemlíteni. Na, ja. Rögtön látom, hogy hiába latin-amerikai, fogalma sincs arról, mi az utca törvénye. Valószínűleg beszámol majd arról, hogy ő is olyan szegényen nőtt föl, mint én. Aha, szerintem még autóval sem menne keresztül azon a városrészen, ahol lakom. Felajánlhatnám neki, hogy elkísérem.

Elém áll. – Ígéretet tettem a tanfelügyelőnek és az igazgatótanácsnak, hogy személyesen felelek majd azért, hogy az iskola életét

megbénító erőszakot gyökeresen kiirtsuk. Amennyiben valaki megsérti a házirendet, gondolkodás nélkül felfüggesztem.

Semmit sem csináltam, csak eljátszadoztam azzal a pompondívával, és máris felfüggesztésről beszél. Talán hallott a tavalyi felfüggesztésemről. Arról az aprócska incidensről, amely miatt három napig nem jöhettem iskolába. Nem is az én hibám volt... legalábbis nem egészen. Pacónak volt egy elmélete, miszerint a hideg víz más-képpen hat a fehér csávók farkára, mint a latin-amerikaiakéra. Pont vele vitatkoztam a kazánházban, miután elzárta a meleg vizet, amikor elkaptak bennünket.

Semmi közöm sem volt a dologhoz, de rám kenték az egészset. Paco próbálta volna elmondani az igazságot, de a régi diri végig sem hallgatta. Talán ha egy kicsit többet kardoskodtam volna az igazam mellett, figyelt volna rám. De mi értelme veszett ügy mellé állni?

Nyilvánvaló, hogy Brittany Ellis miatt vagyok itt. Az idióta pasija nyilván sohasem fogja ebben az irodában végezni. Az kizárt dolog. Hiszen a focicsapat üdvöskéje. Lóghat az órákról, verekedhet, de Aguirre akkor is a seggét nyalja. Colin Adams mindig rám vág egyet, amikor meglát, mert tudja, hogy úgymé megússza. Valahányszor vissza akarok ütni neki, mindig sikerül vagy elszelelnie, vagy éppen arrafelé szaladnia, ahol tobzódnak a tanárok... akik persze alig várják, hogy végre elkúrjak valamit.

Majd egyszer...

Felnézek Aguirrére. – Nem fogok verekedést kezdeményezni. – Legfeljebb egy megkezdettet befejezni.

– Remek – mondja Aguirre. – De azt hallottam, hogy egy diáklányt máris molesztáltál a parkolóban.

Az is az én hibám lenne, hogy Brittany Ellis vadonatúj Beemere majdnem áthajtott rajtam? Az elmúlt három évben sikeresen

elkerültem azt a gazdag picását. Hallottam, hogy tavaly hármast kapott valamiből, de elég volt egy telefonhívás a szülei részéről, és már is kijavították ötösré.

Hiszen azzal a hármassal megnehezítenék a főiskolai felvételijét.

Bassza meg, de tényleg! Ha én hármast kapnék, mi'ámá azonnal nyakon váгна, és halálra szekálna, hogy még többet tanuljak. Kurva sokat melózik azért, hogy jók legyenek a jegyeim, de még így is állandóan piszkálnak, hogy áruljam már el, milyen trükkkel jutottam hozzá a helyes válaszokhoz. Sohasem csálnék. Nem a főiskolai felvételiéről van szó. Magamnak akarom bebizonyítani, hogy bejuthatnék, ha... máshova születtem volna.

Lehet, hogy a déliek ostobábbnak tűnnek, mint az északi negyed lakói, de ez baromság. Mert akkor mi van, ha nem vagyunk olyan gazdagok és anyagiassak, és nem akarunk a legfelkapottabb, legpucosabb egyetemekre járni? Többnyire a túlélésért harcolunk, és állandóan azt nézzük, merről támadnak bennünket.

Brittany Ellis életében valószínűleg az a legkomolyabb probléma, hogy melyik étteremben vacsorázzon aznap este. Az a csaj a kívánatos testét használja arra, hogy mindenkit manipuláljon maga körül.

– Megosztanád velem, hogy mi történt a parkolóban? Szeretném hallani a te sztoridat is – mondja Aguirre.

Bocs, de nem. Már régen megtanultam, hogy az én történetem nem számít. – Az az izé ma reggel... totál félreértés volt – mondom neki. *Brittany Ellis értett félre valamit, hiszen ő próbált két járművet bepasszírozni egy parkolóhelyre.*

Aguirre feláll, és áthajol fényesre polírozott asztala felett. – Ne csináljunk rendszert a félreértésekből, oké?

– Alex.

– Micsoda?

– Alexnek szólítanak – mondom. Amit tud rólam, az iskolai ak-tákból tudja. Amilyen elfogultak velem szemben, valószínűleg mi-nimum tíz centi vastag a dossziém.

Aguirre bólint. – Rendben, Alex. Indíts a hatodik órára! De ne feledd, szemmel tartom az iskolát, és minden mozdulatodat figye-lem. Nem akarok többet ebben az irodában látni. – Amikor felál-lok, a vállamra teszi a kezét. – Csak hogy tudd: az a célom, hogy minden diák sikeresen leérettségizzen ebben az iskolában. *Minden* diák, Alex. Te is. Sejttem, hogy előítéleteid vannak velem szemben, de kérek, tedd őket félre. ¿Me entiendes?

– Sí, entiendo – mondom, és azon gondolkodom, vajon hihetek-e neki. A folyosón állok, tengernyi diák siet a következő órára. Ne-kem fogalmam sincs, hova kellene mennem, és még mindig a tor-nacucc van rajtam.

Átöltözés közben az öltözőben felcsendül a zene, ami azt jelenti, hogy kezdődik a hatodik óra. Kihúrom az órarendet a farzsebem-ből. Kémia Mrs. Petersonnal. Nagyszerű. Egy újabb kemény legény. Illetve jelen esetben kemény leány.

5. fejezet

Brittany

BEKAPCSOLOM A MOBILOMAT, és kémiaóra előtt hazatelefonálok, hogy megtudjam, mi van a nővéremmel. Baghda nem túl boldog, mert Shelley kiakadt az ebédnél, nem tetszett neki az étel íze. Állítólag tiltakozásképpen földhöz vágta a joghurtos tálkát.

Túl sokat kérek, amikor arra gondolok, hogy anya kihagyhatta volna a mai klubösszejevetelt, hogy segítsen Baghdának beilleszkedni? A nyárnak immár hivatalosan is vége, nem lehetek állandóan jelen, hogy ott folytassam a melót, ahol a gondozók befejezik.

Az iskolára kellene koncentrálnom. Apa alma materébe, a Northwestern Universityre szeretnék bejutni, így az otthonunkhoz közel járhatnék főiskolára, és továbbra is segíthetnék a tesómnak. Ellátom Baghdát néhány praktikus tanáccsal, veszek egy mély lélegzetet, bájosolyt illeszték az arcomra, és belépek a terembe.

– Hé, bébi! Foglaltam neked egy helyet. – Colin a mellette levő székre mutat.

A terem magas, kétszemélyes laboratóriumi asztalokkal van tele. Ez azt jelenti, hogy az év végéig Colin mellett ülhetek, és együtt csinálhatjuk meg a rettegett végzős kémiaprojektet. Tisztára hülyén

érezem magam, amiért azt hittem, hogy megváltoztak a dolgok közöttünk között. Felpattanok a székemre, és előhúzom a dögnehez kémiakönyvet.

– Odanézzetek! Fuentes is velünk jár kémiaóra! – mondja egy srác valahonnan hátulról. – Alex, ide, ven pa'ca!

Igyekszem oda sem pislogni, mikor Alex hátba veregeti a haverjait, és olyan bonyolult kézmozdulatokkal üdvözli őket, amelyeket képtelenség követni. Mindannyian esének szólítják egymást, azt sem tudom, hogy mit jelent. Alex jelenlétére mindenki felfigyel az osztályban.

– Úgy hallottam, a múlt hétvégén letartóztatták, mert met volt nála – súgja Colin.

– Ne már!

Colin bólint, és felhúzza a szemöldökét. – De már.

Nos, ez az információ nem lep meg. Úgy hallottam, hogy Alex a hétvégéket vagy teljesen kiütve tölti, vagy valami más illegális dologban buzgólkodik.

Mrs. Peterson bevágja maga mögött az ajtót, mire minden szem, amely eddig Alexre és a haverjaira meredt, hirtelen rászegeződik. Mrs. Peterson szoros copfban hordja világosbarna haját. A nő a húszas évei végén járhat, de a szemüvege és mindig szigorú ábrázata miatt öregebbnek látszik. Úgy hallottam, hogy nagyon játssza a kemény csajt, mert amikor elkezdett tanítani, a diákok rendre megrikkatták. Ki tisztel egy olyan tanárt, aki annyira fiatal, hogy a nővére lehetne?

– Jó napot kívánok, és üdvözlök mindenkit a végzősök kémiaóráján! – Az asztala szélén telepszik le, és kinyit egy dossziét. – Nagyra értékelem, hogy máris kialakították az ülésrendet, de ez az én feladatam. Névsor szerint haladunk.

Én is felnyögök a többiekkel együtt, de Mrs. Peterson nem lehet meghatni. Beáll az első asztal elé, és már mondja is: – Colin Adamsé az első hely. A párja Darlene Boehm.

Darlene Boehm a hajrálányok másodkapitánya. Bocsánatkérő pillantást vet rám, és elfoglalja a helyét a pasim mellett.

Mrs. Peterson lefelé halad a névsorban, a diákok pedig vonakodva elfoglalják a számukra kijelölt helyet.

– Brittany Ellis – mondja Mrs. Peterson, és a Colin mögötti székre bök. Nem túl lelkesen telepedek le a számomra kijelölt helyre.

– Alejandro Fuentes – mondja Mrs. Peterson, és a mellettem álló székre mutat.

Úristen! Alex... ő lesz a tanuló párom kémiából? Egész évben? Azt nem! Azt már nem! Kizárt dolog! Segélykérő pillantást vetek Colinra, pánikroham kerülget. Most már biztos, hogy jobb lett volna otthon maradni. Ágyban. Paplan alatt. Megfeledkezve a megaláztatásokról.

– Hívjon Alexnek!

Mrs. Peterson feltekint a névsorból, és a szemüvege mögül végigméri Alexet. – *Alex Fuentes* – mondja, és átírja a nevet a listán. – Mr. Fuentes, kérem, vegye le azt a fejkendőt! Az osztályomban a zéró tolerancia híve vagyok. Mindenféle bandázással kapcsolatos kiegészítő tilos az osztályteremben. Sajnos, Alex, a híre megelőzte. Dr. Aguirre száz százalékig támogat ebben... értve vagyok?

Alex a tanárnőre mered, és leveszi a kendőt a fejéről, amely alól kibukkan a szemszínéhez illő hollófekete haj.

– Azért hordja, hogy kordában tartsa a tetveket – morogja Colin Darlene-nek, de én is hallom, sőt, Alex is.

– Vete a la verga – mondja Alex Colinnak izzó szemmel. – Cállate el hocico!

– Nyilván úgy van, haver – feleli Colin, majd megfordul. – Még angolul sem tud.

– Elég volt, Colin! Alex, üljön le! – Mrs. Peterson az osztályt méregeti. – A szabály mindenkire vonatkozik. Azt nem tudom befolyásolni, hogy mit csinálnak, amikor nem ebben a teremben ülnek, de az osztályban én vagyok a főnök. – Alexhez fordul. – Megértette?

– Sí, Señora – mondja Alex szándékosan vontatottan.

Mrs. Peterson lefelé halad a névsorban, én meg azon igyekszem, nehogy találkozzon a tekintetem a mellettem ülő fiúéval. Milyen kár, hogy az öltözőszekrényben hagytam a táskámat, most én is kereshetném benne a nagy semmit, mint Sierra ma reggel.

– Mekkora szívás! – morogja Alex magában. Mély és rekedtes a hangja. Vajon magától ilyen?

Hogyan fogom beadni az anyámnak, hogy Alex Fuentesszel kell együtt dolgoznom? Jaj, istenem! Remélem, hogy nem engem fog hibáztatni ezért is. Azt hiszi majd, hogy valamit elszúrtam.

A pasimra pillantok, aki elmélyülten beszélget Darlene-nel. Féltekeny vagyok. Miért is nem Allis a vezetéknevem Ellis helyett? Akkor mellette ülhetnék.

Milyen klassz lenne, ha a jóisten adna mindenkinek egy törölhető napot. Csak elkiáltanád magad, hogy „Töröl!”, és az egész nap kezdődne újból. Én valószínűleg ma használnám ki ezt a lehetőséget.

Mrs. Peterson tényleg komolyan gondolja, hogy okos ötlet egymás mellé ültetni a hajrálányok kapitányát és az iskola legveszélyesebb vagányát? El van tévedve ez a nő.

Mrs. Eltévedt befejezi az ültetést. – Tudom, hogy önök, végzősök azt gondolják, hogy mindet tudnak. De csak az mondhatja magát sikeresnek, aki gyógyírt talál az emberiséget sújtó betegségek egyikeére, vagy aki kitalálja, hogyan lehetne békében élni ezen a földön.

A kémia tudománya kulcsszerepet játszik a gyógyszergyártásban, a rákbetegek sugárkezelésében, a kőolaj hasznosításában, az ózon...

Alex felemeli a kezét.

– Igen, Alex? – kérdezi Mrs. Peterson. – Van kérdése?

– Ööö, Mrs. Peterson, ön azt állítja, hogy az Egyesült Államok elnöke nem számít sikeres embernek?

– Csak azt akartam mondani, hogy... hogy a pénz és a pozíció még nem minden. Használják az agyukat, tegyenek valamit az emberiségért és a bolygóért, amelyen élnek! Akkor lesznek igazán sikeresek. És akkor majd elnyerik a tiszteletemet, amellyel pedig nem sok ember dicsekedhet.

– Nekem van mivel dicsekednem, Mrs. P. – mondja Alex, és láthatóan szórakoztatja a dolog.

Mrs. Peterson felemeli a kezét. – Kíméljen meg a részletektől, Alex!

Megcsóválom a fejemet. Ha Alex úgy képzei, a jó jegyhez elég az, hogy állandóan ellenkezik a tanárral, akkor tévedésben van. Nyilvánvaló, hogy Mrs. Peterson nem szereti, ha valaki okoskodik, és Alex máris felkerült a radarjára.

– És most – folytatja Mrs. Eltévedt – nézzék meg jól az önök mellett ülő embert!

Bármi mást, csak ezt ne! Azonban nincs más választásom. Megint Colinra pillantok, aki teljesen elégedettnek tűnik a párjával. Darleneznek már van pasija, ha nem lenne, komolyan bosszantana a dolog, hogy miért hajol olyan közel Colinhoz, és miért veti hátra a fürtjeit olyan kacéran. Közlöm magammal, hogy kezdek paranoiás lenni.

– Nem kell feltétlenül kedvelniük a partnerüket – mondja Mrs. Peterson –, de a következő tíz hónapot együtt fogják tölteni. Szánjanak öt percet arra, hogy megpróbálják megismerni a másikat, aztán

majd mindenki bemutatja az osztálynak a párját. Beszélgessenek arról, hogy mit csináltak a szünetben, milyen hobbijaik vannak, vagy bármi más érdekességről, egyedülálló dologról, amiről az osztálytársak esetleg nem tudhatnak. Most kezdődik az öt perc.

Előkapom a jegyzetfüzetemet, fellapozom az első oldalt, és Alex orra elé tolom. – Miért nem írsz magadról néhány sort a füzetembe, én meg a tiedbe? – Még mindig jobb, mint beszélgetni vele.

Alex beleegyezően bólogat, bár rémlik, hogy megrándult az ajka, miközben felém nyújtja a füzetét. Tényleg elvigyorodott, vagy csak képzelődöm? Mély lélegzetet veszek, és kitörlöm a fejből a gondolatot, majd szorgalmasan körmölni kezdek, amíg Mrs. Peterson azt nem mondja, hogy állj, figyeljünk most már a többiekre.

– Ő Darlene Boehm – kezdi Colin, az első felszólaló.

De én meg sem hallom, hogy mit mond Darlene-ről, a lány olasz körútjáról és a tánctáboros kalandjairól. Ehelyett a füzetemre meredek, amelyet Alex már visszaadott nekem, és tátott szájjal bámulom a leírt szavakat.

6. fejezet

Alex

NA, JÓ, TALÁN NEM KELLETT VOLNA KIBASZKOM VELE rögtön az első feladatnál. Nem volt túl jó ötlet csak annyit írni a füzetébe, hogy *Szombat este. Te és én. Autókázunk, aztán dugunk egyet.* De bujkált bennem a kisördög, hogy zavarba hozzam a kis Miss Perfectát, amikor be kell mutatnia. Zavarba is jött rendesen.

– Ellis kisasszony?

Remekül szórakozom azon, ahogyan ez a két lábon járó tökéletesség Mrs. Petersonra néz. Húha! Jó a csaj. A párom kiválóan ért ahhoz, hogy elrejtse az igazi érzelmeit. Tudom, mert én is mindig ezt csinálom.

– Igen? – mondja Brittany, és félrehajtott fejjel mosolyog, mint egy szépségkirálynő.

– Ön következik. Mutassa be Alexet az osztálynak!

Felkönyökölök az asztalra, és kíváncsian várom, mit fog összehadoválni rólam, mit tud kitalálni. Esetleg bevallja, hogy szart sem tud rólam? Látja, hogy milyen laza pózt vettem fel, és a tekintetéből, amely olyan, mint a fényszórók előtt megmerevedő nyúlé, én is látom, hogy telibe találtam.

– Ez itt *Alejandro* Fuentes – kezdi, és egy icipicit elcsuklik a hangja. Feltámad bennem a düh, amikor a keresztnévemet mondja, de nyugalmat erőltetek magamra, miközben a csaj folytatja a fiktív beszámolót. – Amikor éppen nem utcasarkokon lődörgött ártatlan embereket zaklatva, ezen a nyáron a város börtöneiben turnézott, *gondolom, mindenki érti, hogy mit akarok ezzel mondani*. Van azonban egy titkos vágya, amit senki sem sejt róla.

A terem hirtelen elcsendesedik. Még Mrs. Peterson is felkapja a fejét. A pokolba, hiszen én is úgy hallgatom a Brittany hazug, rózsaszínre festett ajkairól hulló szavakat, mint a szentírást.

– A titkos vágya az – folytatja –, hogy főiskolára mehessen, és kémiantanár legyen, mint ön, Mrs. Peterson.

Na, persze. Rápillantok a barátomra, Isára, aki remekül szórakozik azon, hogy egy fehér lány hülyét csinált belőlem az egész osztály előtt.

Brittany diadalmas mosolyt villant felém, azt gondolja, hogy ezt a kört megnyerte. *Azt te csak hiszed, gringa!*

Felegyenesedek a székemben, miközben az osztály figyelmesen hallgat.

– Ő Brittany Ellis – mondom a tekintetek kereszttüzében. – Ezen a nyáron elment a bevásárlóközpontba, és új ruhákat vett, hogy felturbózza a ruhatárát, és apuci pénzén felkeresett egy plasztikai sebészt is, hogy felturbózza... izé... amit fel kell.

Nem pontosan ezt írta, de nyilván közel állok az igazsághoz. Közlebb, mint ő, amikor engem mutatott be.

Az osztály hátsó részéből, mis cuates felől halk röhögés hallatszik, és Brittany megmerevedik mellettem, mint egy deszka. Azt hiszem, sikerült megsértenem a kényes egóját. Brittany Ellis ahhoz van szokva,

hogy mindenki körüludvarolja. Jót tesz neki egy kis hidegzuhany. Tulajdonképpen szívességet teszek neki. És még nem tudja, hogy ezzel még nincs vége.

– Az ő titkos vágya pedig az – teszem hozzá, és az osztály ugyanúgy reagál, mint amikor ő beszélt –, hogy egy mexicanóval randizhasson az érettségi előtt.

Amint vártam, a hátsó sorokban füttykoncert és beszólások hada üdvözli a szavaimat.

– Mindent bele, Fuentes! – kiabál a barátom, Lucky.

– Én randiznék veled, mamacita! – mondja egy másik.

Diadalmasan belecsapok egy mögöttem ülő Latin Vér-tag, Marcus tenyerébe, de látom, hogy Isa rosszállóan csóválja a fejét. Mi van? Csak egy kicsit elszórakozom ezzel a gazdag tyúkkal az északi oldalról.

Brittany hol Colinra, hol rám mered. Vetek egy pillantást Colinra, és a szememmel üzenem neki, hogy „Gyerünk, pajtás!”. Colin azonnal elvörösödik, leginkább egy csilipaprikára emlékeztet. Ezek szerint sikerült betörnöm a vadászterületére. Remek.

– Csendet kérek! – mondja Mrs. Peterson szigorúan. – Köszönöm a nagyon kreatív és... roppant informatív beszámolókat. Ellis kissasszony és Mr. Fuentes keressenek fel óra után.

– A bemutatkozásuk nemcsak faragatlan, de tiszteletlen is volt, mind az osztálytársakkal, mind velem szemben – mondja Mrs. Peterson, amikor Brittany és én megállunk az asztala előtt. – Két választásuk van. – A tanárnő egyik kezében a büntetést elrendelő kék cetli, a másikban jegyzetlapok. – Vagy itt kell maradniuk iskola

után, vagy pedig holnap benyújtanak egy ötszáz szóból álló esszét arról, hogy mi a tisztelet. Melyik legyen?

Kinyújtom a kezem a kék cetli felé. Brittany a jegyzetlapokat kéri. Nyilván.

– Van valami problémájuk az ülésrenddel? – kérdezi Peterson.

Brittany azt mondja, hogy „Igen”, én meg azt, hogy „Nem”.

Peterson leteszi a szemüvegét az asztalra. – Nézzék, az lenne a legjobb, ha még az év vége előtt megpróbálnák megszokni egymást. Brittany, nem fogok más partnert kijelölni önnek. Mind a ketten végzősök, és millióféle emberrel, személyiséggel fognak találkozni az érettségi után. Amennyiben nem akarják a nyarat is az iskolában tölteni, mert megbuktak kémiából, ajánlom, hogy egymással, ne egymás ellen dolgozzanak. Most pedig siessenek a következő órára!

Ennyi. Követem a kis tanulópáromat a folyosóra.

– Szállj már le rólam! – sziszegi mérgesen, és azt kémléli a vállá fölött, vajon hányan figyelik, hogy együtt grasszálunk a folyosón.

Mintha én lennék el diablo maga.

– Hosszú ujjú valamit vegyél fel szombaton – mondom neki, és tudom, hogy lassan a tűrőképessége határára érek. Általában nem űzök hobbit abból, hogy a fehér tyúkokat piszkáljam, de ez itt kitűnő alany. Ez közöttük a legnépszerűbb, a legkívánatosabb, ráadásul magára is veszi a dolgot. – Elég hideg van a motor hátsó ülésén.

– Ide figyelj, Alex! – mondja, és hirtelen a szemembe néz, a vállá mögé seperve napcsókoltá fűrtjeit. Jéghideg tekintettel mered rám. – Nem randizom bandatagokkal, és nem drogozom.

– Én sem randizom a fiúkkal – mondom, és közelebb lépek hozzá. – És nem is drogozom.

– Na, persze. Csodálkozom is, hogy nem elvonón vagy valami javítóintézetben ücsörögsz.

– Azt hiszed, hogy ismersz, ugye?

– Éppen eleget tudok rólad. – Karba teszi a kezét, de aztán lefelé pillant, mintha az jutna eszébe, hogy ettől a póztól jobban kimerednek a chichijei, és aztán le is engedi a karját.

Próbálok nem a chichikre összpontosítani, miközben közelebb lépek hozzá. – Te köptél be Aguirrénél?

Hátralép. – És ha igen?

– Mújer, te félsz tőlem. – Ez nem kérdés volt. De a saját szájából akarom hallani, hogy miért tette.

– Ebben az iskolában a legtöbben azt gondolják, hogy ha csúnyán néznek rád, azonnal lepuffantod őket.

– Hú, már füstöl is a pisztolyom csöve! Akkor miért nem menekülz előlem, hiszen egy mexicano rosszfű vagyok! He?

– Menekülnék én, ha tudnék.

Itt lesz elegendő ebből a kis picsából. Ideje felborzolnom a tollaimat, hogy megtudja, ki itt a főnök. Odalépek mellé, és belesuttogom a fülébe: – Nézz szembe a tényekkel! Túl tökéletes az életed. Éjszaka is biztosan arról álmodsz, hogyan sikálhatnád még ragyogóbbra ezt a lilionszínű tökélyt. – Ó, a fenébe! Vanília illatú a parfümje vagy a testápolója. Süteményre emlékeztet. Szeretem a süteményt, úgyhogy innentől akár rossz irányba is fordulhatnak a dolgok. – Az, hogy közel mész a tűzhöz, chica, nem feltétlenül jelenti azt, hogy meg is égeted magad.

– Életed végéig bänni fogod, ha hozzáérsz, Fuentes! – hallom Colin hangját. Nagy, fehér fogaival és a tüsi hajból kiálló vitorlafüleivel burróra, számárra emlékeztet. – Takarodj a közeléből!

– Colin – mondja Brittany –, minden oké, megbirkózom vele.

Burro-fej hozza az erősítést: három tésztaképű srác áll mögötte. Felmérem Burro-fejet és a katonáit, hogy lássam, elbírok-e velük egyedül. Úgy döntök, futhatnak a pénzük után. – Amikor elég erős leszel ahhoz, hogy a nagyok között is játszhass, kisfiú, akkor majd meghallgatom azt a sok miedrát, ami a szádból ömlik! – mondom.

Több diák is gyülekezik körülöttünk, de hagynak helyet a verekedéshez, amely valószínűleg rövid, durva és véres lesz. Kevesen tudják, hogy Burro-fej gyáva nyúl. Ez alkalommal erősítése is van, szóval van esély arra, hogy végigcsinálja. Én mindig készen állok a verekedésre, már több bunyóban voltam, mint ahány ujj van a kezemen és a lábamon. Ezt hegek is bizonyítják.

– Colin, nem ér annyit a srác – mondja Brittany.

Köszí, mamacita. Majd visszakapod.

– Engem fenyegetsz, Fuentes? – ugatja Colin, meg sem hallva a csaját.

– Nem, seggfej – mondom, és végigmérem. – Csak a hozzád hasonló kis pöcsök fenyegetőznek.

Brittany leparkol Colin előtt, és a mellkasára teszi a kezét. – Ne hallgass rá! – mondja.

– Nem félek tőled. Az apám ügyvéd – dicsekszik Colin, és átka-rolja Brittany vállát. – Ez a csaj az enyém. Ezt sohase feledd!

– Akkor tegyél rá pórázt! – javasolom neki. – Mert még a végén kísértésbe esik, és új gazdát keres magának.

A barátom, Paco lép mellém. – Andas bien, Alex?

– Igen, Paco – mondom neki, és látom, hogy két tanár meg egy rendőregyenruhás fickó közeledik a folyosón. Pontosan ezt akarja Adams, tökéletes az időzítése, most akár ki is rúgathatna. Nem esem bele a csapdájába, nem akarok Aguirre céltáblája lenni. – Sí,

minden bien. – Brittanyhez fordulok: – Később találkozunk, mamacita. Már alig várom, hogy lássam, *működik-e közöttünk a kémia.*

Brittany undorodva az égnek emeli pisze orrát, mintha egy eltaposnivaló csótány volnék, én pedig sietősen távozom, nem hiányzik a büntetés után még egy felfüggesztés is.

7. fejezet

Brittany

AZ ÓRÁK UTÁN ÉPPEN AZ ÖLTÖZŐSZEKRENYEMNÉL MATATOK, amikor a barátnőim, Morgan, Madison és Megan odajönnek hozzám. Sierra a fairfieldi M faktornak hívja őket.

Morgan megölel. – Jaj, istenem, ugye jól vagy? – kérdezi, miközben hátrahajtott fejjel vizslat.

– Hallom, hogy Colin megvédett. Micsoda srác! Olyan szerencsés vagy, Brit! – mondja Madison, és rakoncátlan göndör fürtjei minden szót vidám ugrándozással kísérnek.

– Nem volt akkora gáz – motyogom, de kíváncsi vagyok, hogy a történetek hogyan alakultak át az iskola pletykahálózatában.

– De mit mondott Alex pontosan? – kérdezi Megan. – Caitlin a mobiljával lefotózta Alexet és Colint a folyosón, de még mindig nem értem, hogy mi történt.

– Lányok, ugye nem akartok elkészni az edzésről? – kiáltja Darlene a folyosó végéből. Mire odakapjuk a fejünket, már el is tűnik.

Megan kinyitja a szekrényét, amely az enyém mellett van, és kirángatja a pomponjait. – Jaj, de utálok, mikor Darlene Small tánárnő seggét nyalja! – morogja az orra alatt.

Bezárom a szekrényt, és elindulunk a sportpálya felé. – Szerintem a tánca fojtja a bánatát, mert Tylernek vissza kell mennie a főiskolára.

Morgan a szemét forgatja. – Ja, persze. Nekem még pasim sincsen, így aztán tőlem ne számítson együttérzésre.

– De tőlem sem! Most komolyan, az a csaj állandóan pasizik – fűzi hozzá Madison.

Mikor kiérünk a pályára, az egész csapat a fűvön ücsörög, és Small tanárnőre vár. Hála istennek, nem késtünk el.

– Még mindig alig tudom elhinni, hogy Alex Fuentes lett a tanulópárod – mondja Darlene halkán, amikor lehuppanok mellé egy üres helyre.

– Cseréljünk? – kérdezem tőle, bár tudom, hogy Mrs. Peterson úgysem engedné meg. Ezt világosan megmondta.

Darlene úgy tesz, mintha okádna, és suttogva folytatja: – Kizárt dolog. Én nem vegyülök déliekkel. Annak soha sem lehet jó vége. Emlékszel, amikor tavaly Alyssa McDaniel randizott azzal a sráccal... mi is volt a neve?

– Jason Avila? – kérdezek vissza halkán.

Darlene megborzong. – Néhány hét alatt elérte, hogy kiközösítsék. A déli lányok gyűlölték, mert közülük való pasit fogott magának, velünk meg nem lógott többet. Olyanok voltak azok ketten, mintha egy lakatlan szigetre száműzték volna őket. Szerencsére Alyssának volt annyi esze, hogy szakítson.

Ekkor Small tanárnő jelenik meg egy CD-lejátszóval a hóna alatt, és panaszkodni kezd, hogy a lejátszó nem volt a helyén, ezért késett.

Amikor Small tanárnő azt kéri, hogy kezdjünk el nyújtani, Sierra félretolja Darlene-t, hogy beszélhessen velem.

– Bajban vagy, csajszi – mondja.

– Miért?

Sierra az iskola szeme és füle, mindenről tud, ami a Fairfieldben zajlik.

A legjobb barátnőm a következőkről informál: – Állítólag Carmen Sanchez nagyon keres.

Jaj, ne már! Carmen Alex excsaja. Igyekszem nem a legrosszabbra gondolni, de ez elég nehéz, mert Carmen nem kicsit kemény csaj a vörösre festett karmaival és a túsarkú, fekete csizmájával. Féltékeny lett azért, mert én lettem Alex tanuló párja kémiaán? Vagy azért dühös, mert bemártottam az expansiját a dirinél?

Pedig az igazság az, hogy még csak nem is én köptem be. Engem is behívtak dr. Aguirre irodájába, mert valaki, aki látta az incidenst a parkolóban, és tanúja volt a csörténknek az iskola előtt, beszámolt róla az igazgatónak. Ami azért röhejes, mert tulajdonképpen semmi sem történt.

Aguirre nem hitt nekem. Azt gondolta, túlságosan félek Alex-től, ezért nem merem megmondani az igazságot. Akkor még nem féltem.

Most már igen.

Carmen Sanchez fél kézzel is elbánik velem. Kinézem belőle, hogy ért a lőfegyverekhez is, nekem viszont csak egyetlen fegyverem van: a pomponom. Az meg valószínűleg kevés lesz ahhoz, hogy Carment elijessze.

Ha csak szócsatát vívna, még lenne esélyem, de ökölharc esetén végem van. A fiúk azért verekednek, mert egy ősi ösztön vagy gén vagy valami arra kényszeríti őket, hogy fizikálisan is bizonyítsanak.

Talán Carmen is bizonyítani akar valamit, de erre momentán semmi szükség. Nem jelentek a számára fenyegetést, de hogyan adhatnám a tudtára? Most menjek oda hozzá, és mondjam azt neki,

hogy „Hé, Carmen! Nem fogok rászállni a pasidra, és nem én köp-tem be Aguirrénél!”? Hát, lehet, hogy ez lenne a legjobb...

A legtöbb ember azt gondolja, hogy engem igazából semmi sem izgat. Nem fogom felvilágosítani őket arról, hogy nem így van. Túl sokat és túl régóta dolgozom azon, hogy fenntartsam a látszatot, nem fogom hagyni, hogy egy bandatag meg a nője kibillentse a szerepemből.

– Kit érdekel? – mondom Sierrának.

A legjobb barátnőm megcsóválja a fejét. – Ismerlek, Brit. Ideges lettél – suttogja.

Ettől az állítástól még idegesebb lettem, mint attól, hogy Carmen keres. Igyekszem mindenkit távol tartani magamtól... nem akarom, hogy megtudják, mit jelent az én bőrömben és az én családomban élni. De Sierra mindenkinél többet tud rólam. Néha eszembe jut, hogy jegelnem kellene ezt a barátságot egy időre, nehogy Sierra túl közel kerüljön a tűzhöz.

Tudom, tudom: paranoiás vagyok. Sierra igaz jó barát, akkor is mellettem állt, amikor tavaly bögtem anya idegösszeomlása miatt, pedig el sem mondtam neki, hogy miért sírok. Hagyta, hogy a válásán vinnyogjam ki magam, és nem faggatott a részletekről.

Nem akarom úgy végezni, mint az anyám. Ettől rettegek a legjobban.

Small tanárnő beállít bennünket, és elindítja a direkt nekünk összeállított zenét, én pedig elkezdem a számolást. Hiphopot és rapet keverték a gyakorlatunkhoz. A gyakorlat neve „Nagy, hamis buldogok”, mert a csapatnak a buldog a kabalája. A testem nagyon érzi a ritmust. Ezért imádok a csapat tagja lenni. A zene magával ragad, és elfeledtetni velem az otthoni gondokat. A zene az én drogom, az egyetlen dolog, ami elkábít.

– Small tanárnő, nem kezdhethetnénk a csonka T pozícióval a T helyett, ahogyan korábban is gyakoroltuk? – kérdezem. – Aztán lemennénk lapos V pozícióba, hogy a magas V Morgannel, Isabellel és Caitlinnel előrejöhessen. Szerintem így mutatósabb lenne.

Small tanárnő elmosolyodik. Tetszik neki a javaslat. – Jó ötlet, Brittany. Próbáljuk ki! Csonka T-vel kezdünk, könyök behajlítva. Az átállás alatt Morgan, Isabel és Caitlin jöjjön előre. Ne felejtsetek el ellazítani a vállatokat! Sierra, a csuklód a karod meghosszabbításá-
sa legyen, ne hajlítsd be!

– Igenis, asszonyom – mondja mögöttem Sierra.

Small tanárnő újra elindítja a zenét. A ritmus, a szöveg, a hangszer-
rek... bekúsznak az ereimbe, és azonnal jobb kedvre derítenek, le-
hetek akármilyen depis. Amikor együtt táncolok a lányokkal, meg-
feledkezem Carmenről, Alexről, az anyámról és minden másról.

A dal túl gyorsan véget ér. Én még szeretném élvezni a zenét, de
Small tanárnő kikapcsolja a lejátszót. Másodjára már jobban ment,
de a formáción még dolgozni kell, és az új tagoknak a lépéskombi-
nációkkal is gondjuk akad.

– Brittany, te tanítsd meg az alaplépéseket az újoncnak, aztán
majd csapatban is megpróbáljuk. Darlene, te pedig vedd át a koreo-
gráfiát a többiekkel! – utasít Small tanárnő, és a kezembe nyomja
a lejátszót.

Isabel az én csapatomban van. Letérdel, és kortyol egyet az üve-
géből. – Ne aggódj Carmen miatt! – mondja. – A legtöbbször csak
ugat, de nem harap.

– Köszí – mondom. Isabel nagyon tökös csajnak néz ki a Latin
Vér-fejkendőjével és a három szemöldökpiercingjével. Amikor éppen
nem táncol, karba tett kézzel figyel. De nagyon kedves a tekintete.
És sokat mosolyog. A mosolya sokat szelídít a külsején, és ha a vörös

Latin Vér-fejkendő helyett rózsaszín szalagot kötne a hajába, egészen kislányos lehetne. – Együtt járunk kémiára, igaz? – kérdezem.

Bólint.

– Ismered Alex Fuentest?

Ismét bólint.

– Igazak a róla szóló pletykák? – kérdezem óvatosan, mert nem lehetek biztos abban, hogyan fog reagálni a kíváncsiskodásomra. Ha nem vigyázok, még a végén ő is rám száll.

Isabel hosszú barna haja meglebben, amikor beszélni kezd. – Az attól függ, melyik pletykákra gondolsz.

Már éppen belefognék, hogy felsoroljam, mire gondolok: hogy Alex drogozik, meg letartóztatták, de Isabel megszólal: – Ide figyelj, Brittany! – mondja. – Te és én sohasem leszünk barátnők. De azt el kell mondanom neked, hogy bármilyen bunkó is volt Alex ma veled, nem olyan rossz fiú, mint ahogyan pletykálják. Még csak anynyira sem rossz, mint amilyennek *látszani* szeretne.

Mielőtt tovább kérdezősködhetnék, Isabel visszaáll a formációba.

Másfél órával később, amikor mindannyian kimerülten és nyűgösen terülünk el, és még én is úgy érzem, ennyi pont elég volt, vége az edzésnek. Nem felejték el odamenni az izzadt Isabelhez, és megmondani neki, milyen nagyszerű munkát végezett.

– Tényleg? – kérdezi, és meglepettnek tűnik.

– Gyorsan tanulsz – mondom neki. Így igaz. Ahhoz képest, hogy a középiskola első három évében még csak meg sem próbált bekerülni a csapatba, nagyon gyorsan elsajátította a lépéseket. – Ezért tettünk az első sorba.

Isabel szája még mindig tátva van a csodálkozástól, én meg arra gondolok, vajon hisz-e azoknak a pletykáknak, amelyek rólam

szólnak. Nem, sohasem leszünk barátnők. De az is biztos, hogy el-
lenségek sem.

Edzés után Sierrával – aki buzgón SMS-ezik a pasijával, Douggal
– együtt megyünk a kocsimhoz.

Valaki egy papírcetlit dugott az ablaktörlő alá. Kihúdom. Alex
kék cetlije az. Összegyűröm, és a táskámba dobom.

– Mi volt az? – kérdezi Sierra.

– Semmi – mondom, és reménykedem benne, hogy megérti, nem
akarok beszélni róla.

– Csajok, várjátok már! – kiabál Darlene, és felénk rohan. – Ta-
lálkoztam Colinnal a focipályán. Azt üzeni, hogy várjátok meg.

Az órámra pillantok. Már majdnem hat óra van, haza akarok
menni, hogy segítsék Baghdának elkészíteni a nővérem vacsoráját.
– Nem lehet.

– Doug visszaírt – mondja Sierra. – Mindannyiunkat meghívott
hozzájuk pizzázni.

– Én mehetek – mondja Darlene. – Halálra unom magam most,
hogy Tyler visszament a Purdue-ra, és valószínűleg hetekig haza sem jön.

Sierra megint SMS-t küld. – Nem arról volt szó, hogy a jövő hét-
végén meglátogatod?

Darlene csípőre teszi a kezét. – De úgy volt, csak aztán Tyler tele-
fonált, hogy minden tagjelöltnek, aki be akar kerülni a diákszövet-
ségbe, a koliban kell aludnia, mert lesz valami beavatási cécó. Tő-
lem azt csinál, amit akar, de remélem, a péniszé azért megmarad.

Amint Darlene kiejti a pénisz szót, a kulcsaimért nyúlok. Ha ez a
csaj péniszekről és a szexről kezd el értekezni, akkor jobb, ha az em-
ber kényelmesen hátradől, mert a lamentálásnak reggelig sem lesz
vége. És mivel én nem óhajtom megosztani vele a (nem létező) sze-
xuális élményeimet, jobb, ha elhúzok. Most kell menekülőre fogni.

Miközben az ujjamon pörgetem a kulcsokat, Sierra kiböki, hogy ő Douggal megy haza, így nekem egyedül kell elindulnom. Szeretek egyedül lenni. Legalább senki előtt nem kell színészkednem. Hallgathatok hangosan is zenét.

Nem élvezhetem sokáig a zeneszámokat, mert érzem, hogy a mobilom vibrálni kezd. Kihúszom a zsebemből. Két hangpostaüzenet és egy SMS. Mind Colintól.

Visszahívom a mobilján. – Brit, hol vagy? – kérdezi.

– Elindultam haza.

– Gyere már át Dougékhoz!

– A nővéremnek új gondozója van – magyarázok. – Segítenem kell neki.

– Még mindig azért vagy dühös, mert megfenyegettem a maffiózó tanuló párod?

– Nem vagyok dühös. Csak felbosszantottál. Mondtam, hogy megbirkózom veled, és oda sem figyeltél rám. És jelenetet rendeztél a folyosón. Nagyon jól tudod, hogy nem én akartam a tanuló párdja lenni – teszem hozzá.

– Tudom, Brit. De úgy utálok azt a csávót. Ne haragudj!

– Nem haragszom – mondom. – Csak nem szeretem, amikor ok nélkül felhúzódsz magad.

– Én meg azt nem szerettem, hogy az a fickó a füledbe sugdosott.

Megfájdul a fejem, de nagyon. Nem szeretném, hogy Colin minden egyes alkalommal jelenetet rendezzen, amikor egy srác hozzám szól. Még sohasem tett ilyet korábban, de miatta most még többen figyeltek rám, még többen pletykálnak rólam. Én ezt nem akarom. – Jól van, felejtjük el, oké?

– Részemről rendben. Hívj fel este! – mondja. – De ha korán el tudsz szabadulni, és mégis eljössz Dougékhoz, én ott várlak.

Amikor hazaérek, Baghda Shelley szobájában van az első emeleten. Próbálja lecserélni a nővérem szivárgásmentes pelenkáját, de rossz irányba fordította Shelley-t. Ott van a feje, ahol a lábának kellene lennie, az egyik lába ráadásul le is lóg az ágyról... kész katasztrófa, Baghda meg úgy nyög, mintha a világ legbonyolultabb feladatát bízták volna rá.

Szerintem anya ajánlólevelet sem kért tőle.

– Majd én megcsinálom – mondom Baghdának, és félretolom. Kicsi korom óta ki tudom cserélni a nővérem pelenkáját. Shelley többet nyom nálam, nem egyszerű mozgatni, de ha jól csinálja az ember, gyorsan megvan, teljesen felesleges ekkora műsort rendezni belőle.

A nővérem szélesen elmosolyodik, amikor meglát: – Bvi!

Shelley képtelen egész szavakat kiejteni, rövidítéseket használ. A *Bvi* Brittanyt jelent, tehát visszavigyorgok rá, és kényelmesen eligazítom az ágyán. – Szevasz csajszi, vacsoráznál? – kérdezem, miközben nedves törlőkendőket húzok elő a dobozból, és próbálok oda se figyelni arra, amit az alfelével csinálok.

Feladok rá egy új szivárgásbiztos pelenkát, és egy frissen mosott melegítőalsót, miközben Baghda az ágy végénél álldogál. Megpróbálom elmagyarázni neki, hogy mit miért csinálok, de egy gyors pillantással felmérem, hogy oda sem figyel.

– Az anyja azt mondta, hogy ha maga hazaér, én elmehetek – mondja.

– Rendben – felelem kézmosás közben, és mire megfordulok, már nincs is ott.

Begurítom Shelley-t a konyhába. A rendszerint makulátlanul tiszta konyhánk most katasztrófa sújtotta övezet. Baghda nem mosogatott el, és azzal sem fárasztotta magát, hogy alaposan felmosson Shelley után.

Elkészítem Shelley vacsoráját, és feltörölöm a padlót.

A nővérem beszélgetni próbál. – Sko – nyögi, amiből én rögtön tudom, hogy az iskolát érti alatta.

– Ja, ez volt az első nap – mesélem neki, miközben összeturmixolom az ételét, és megterítek. Belekanalazom az ételt a szájába, és tovább mondom a magamét. – Az új kémiatanár, Mrs. Peterson olyan, mint egy kiképző őrmester. Megnéztem a tanmenetet. A nő minden héten dogát írat. Nem lesz könnyű évünk.

A nővérem rám néz, megemésztí a hallottakat. Az arckifejezése elárulja, hogy megért és támogat engem, még ha nem is mondja ki. Mert minden szóval meg kellene küzdenie. Néha szeretném kimondani helyette a szavakat, mert átérzem a frusztrációját.

– Nem tetszett Baghda? – kérdezem csendesen.

A nővérem megrázza a fejét. Nem akar erről beszélni, mert öszszeszorítja a száját.

– Legyél türelmes vele! – kérlelem. – Nem olyan könnyű beilleszkedni egy házban, ahol nem akad senki, aki elmondaná, hogy mi a teendő.

Amikor Shelley befejezi a vacsorát, hozom a magazinjait, hogy átnézhesse őket. A nővérem imádja a magazinokat. Míg lapozgat, két szelet kenyér közé betolok egy szelet sajtot, vacsorának ez is megteszi. Leülök, és evés közben a leckémbe is belekezek.

Abban a pillanatban, amikor előhúzó a jegyzetlapokat, amiket Mrs. Petersontól kaptam a tiszteletről szóló esszémhez, hallom, hogy nyílik a garázshoz vezető ajtó.

– Brit, merre vagy? – kérdezi anya a hallból.

– A konyhában! – kiáltom vissza.

Anya belibeg a konyhába, a kezében egy Neiman Marcus-zacska. – Hoztam neked valamit.

Benyúlok a zacskóba, és előhúzok egy világoskék Geren Ford felsőt. – Köszí! – mondom, és igyekszem nem mutatni Shelley előtt, hogy értékelem a gesztust, mert ő semmit sem kapott anyától. Nem mintha érdekelné. Túlságosan lefoglalják a celebek ruhái és ékszerei.

– Megy ahhoz a sötét farmerhez, amit a múlt héten vettem neked – mondja anya, miközben előhúz néhány szelet steaket a fagyóból, és elkezd kiolvasztani őket a mikróban. – Nos... milyennek találtad Baghdát?

– Nem volt a helyzet magaslatán – mondom neki. – Be kellene tanítanod. – Meg sem lepődöm azon, hogy nem reagál erre.

Egy perccel később apa is megérkezik, és máris a munkájára panaszkodik. Egy számítógépes chipeket gyártó cég tulajdonosa, és már többször említette, hogy sovány év elé nézünk, ami nem gátolja meg anyát abban, hogy nagy bevásárlásokat rendezzen. Bár apa sem fogta vissza magát, amikor BMW-t vett a születésnapomra.

– Mi van vacsorára? – kérdezi, és megláztítja a nyakkendőjét. Fáradtnak és kimerültnek tűnik, mint mindig.

Anya a mikróra pillant. – Steak.

– Nem kívánok semmi nehezet – mondja apa. – Valami könnyebb?

Anya dohogva kikapcsolja a mikrót. – Tojás? Spagetti? – sorolja, de süket fülekre talál.

Apa kimegy a konyhából. Ha testben haza is érkezett, az esze még mindig a munkáján jár. – Mindegy. Valami könnyűt! – szól vissza.

Az ilyen pillanatokban nagyon sajnálom az anyámat. Apa nem figyel rá eléggé. Vagy dolgozik, vagy üzleti úton van, vagy csak nincs kedve hozzánk. – Majd én elkészítem a salátát – mondom, és kiviszem a hozzávalókat a frigóból.

Anya hálásnak tűnik a segítségért, már ha az a kis mosoly az ajkán tényleg ezt jelenti. Csendesen dolgozunk egymás mellett. Megteríttek, anya hozza a salátát, a rántottát és a pirítóst. Nyökög valamit arról, hogy senki sem értékeli az erőfeszítéseit, de szerintem csak azt akarja, hogy meghallgassam, nem beszélgetésre vágyik. Shelley még mindig a magazinokat bújja, nem érzi a feszültséget a szüleink között.

– Pénteken elmegyek Kínába két hétre – hirdeti ki apa, amikor pólóban és melegítőalsóban visszatér a konyhába. Ledobja magát a szokott helyére az asztalfőn, és tojást lapátol a tányérjára. – A beszállítók selejtes árut küldtek, ki akarom deríteni, mi folyik odaát.

– Mi lesz DeMaióék esküvőjével? Már elígértünk erre a hétvégére.

Apa lecsapja a villáját, és anyára mered. – Aha, a DeMaio kölyök esküvője nyilván fontosabb, mint az, hogy életben tartsam a céget.

– Bill, nem azt mondtam, hogy az üzlet kevésbé fontos – mondja anya, és ő is lecsapja a villát. Még szerencse, hogy akad elég tányér a házban. – Csak éppen nem túl elegáns az utolsó pillanatban lemondani az ilyesmit.

– Menj akkor egyedül!

– És hagyjam, hogy pletykáljanak, csak mert te nem vagy hajlandó elkísérni? Kösz, de nem.

A szokásos vacsoracsata Elliséknél. Apa panaszkodik, hogy mennyit kell dolgoznia, anya kétségbeesetten védi a látszatot, hogy milyen boldog család vagyunk, Shelley meg én csendesen meghúzódkunk a partvonalon.

– Milyen volt a sulí? – kérdezi végül anya.

– Jó – mondom, és nagyvonalúan elhallgatom, hogy Alex lett a tanulópárom. – Kémiából nagyon kemény tanárt kaptunk.

– Minek vetted fel a kémiát? – szól közbe apa. – Ha nem leszel ötös belőle, rontja az átlagodat. A Northwesternre nehéz bekerülni, és nem fognak kivételezni veled csak azért, mert én is oda jártam.

– Felfogtam, apa – mondom totál lenyomódva. Ha Alex nem fogja komolyan venni a kutatási feladatot, hogy lesz meg az ötösöm?

– Shelley-nek új gondozója van – informálja apát anya. – Emlékszel rá?

Apa vállat von. Amikor a legutóbbi gondozó felmondott, ragaszkodott ahhoz, hogy a nővéremet egy otthonban helyezzük el. Életemben nem ordítottam annyit, mint akkor, mert nem hagyom, hogy Shelley-t otthonba küldjék, ahol nem gondoskodnak róla rendszeren, és nem is értik, hogy mit akar. Ezért olyan fontos nekem, hogy bejussak a Northwesternre. Ha közel van a főiskola, otthon lakhatok, és gondoskodhatok arról, hogy a szüleim ne paterolják el Shelley-t.

Kilenckor Megan telefonál, és Darlene-re panaszkodik. Szerinte Darlene megváltozott a nyáron, tökre beképzelt lett, csak mert egy főiskolás fiúval jár. Fél tízkor Darlene is felhív, hogy szerinte Megan féltékeny, mert ő főiskolással jár. Kilenc negyvenvalamennyikor Sierra is hív, hogy beszélgetett Megannel és Darlene-nel is, és nem akar belekeveredni ebbe a vitába. Egyetértek vele, bár szerintem már nyakig benne ülünk.

Háromnegyed tíz is elmúlik, amikor befejezem az esszét Mrs. Petersonnak, és mehetek segíteni anyának lefektetni Shelley-t. Olyan álmos vagyok, hogy majdnem leesik a fejem.

Átöltözöm pizsamába, bebújok az ágyba, és megcsörgetem Colint.

– Helló, bébi! – mondja. – Mizu?

– Nem sok. Ágyban vagyok. Jól érezted magad Dougékánál?

– Igen, de jobb lett volna, ha te is ott vagy.

– Mikor értél haza?

– Egy órája. Úgy örülök, hogy felhívtál.

Felhúszom a vastag, rózsaszín paplant az államig, és a puha párnára hajtom a fejem. – Tényleg? – mondom, dicséretre vágyva, és egy kicsit flörtölve. – Miért?

Colin már nagyon régen nem mondta, hogy szeret. Tudom, hogy nem az az érzelgős fajta. Apa sem az. De szeretném hallani tőle. Hallani akarom, hogy szeret. Hallani akarom, hogy hiányoztam neki. Hallani akarom, hogy mindig rólam álmodott.

Colin megköszörüli a torkát.

– Még sohasem szexeltünk telefonon.

Na, jó, hát nem éppen erre számítottam. De miért is vagyok meglepődve? Colin kamasz, és a kamaszok állandóan a szexre, meg minden örülségre gondolnak. Ma délután, amikor elolvastam Alex szavait a dugásról, igyekeztem nem figyelni a gyomromban jelentkező görcsre. El sem hinné, ha elárulnám neki, hogy még szűz vagyok.

Colin és én még sohasem szexeltünk. Se telefonon, se sehogysem. Áprilisban már majdnem megtörtént a Sierráék nyaralója mögötti parton, de elgyávultam. Még nem voltam kész rá.

– Telefonszex?

– Aha. Játssz magaddal, Brit! Közben meg meséld el nekem, hogy mit csinálsz! Totál felizgatnál vele.

– És te mit csinálsz, miközben én önmagammal játszadózom? – kérdezem tőle.

– Megfejem a kígyót. Miért, mit gondoltál, leckét írok?

Felkacagok. Kicsit idegesen, hiszen két hónapig nem láttuk egymást, és nem is beszélünk túl sokat, most meg egy nap alatt akar eljutni a „Szia, de jó, hogy újra találkoztunk!”-tól a „Játssz magaddal, én pedig megfejem a kígyót!”-ig. Mi ez? Valami vicc??? Úgy

érzem magam, mintha Pat McCurdy valamelyik mocskos dalának főszereplője lennék.

– Ugyan már, Brit! – mondja Colin. – Fogd fel gyakorlásként, mielőtt belevágunk az igaziba! Vedd le a felsőd, és érintsd meg magad!

– Colin... – mondom.

– Mi van?

– Bocs, de nem akarom. Most nem.

– Tuti?

– Igen. Haragszol?

– Nem – mondja. – Csak arra gondoltam, jó lenne kicsit felturbózni a kapcsolatunkat.

– Szerintem így sem unalmas.

– Iskola... fociedzés... együtt lógás. Ez után a nyár után képtelen vagyok elviselni a rutint. Egész nyáron vízisíeltem, wakeboardoztam, és extrém túráztam. Mindent csináltam, amitől megszaladhat az ember pulzusa. Tudod, milyen az, mikor felmegy benned az adrenalin!

– Jól hangzik.

– Jó is volt. Brit?

– Igen?

– Megint szeretném azt érezni. Veled.

8. fejezet

Alex

NEKINYOMOM A PASAST A CUKI, FÉNYES FEKETE CAMARÓNAK, amely valószínűleg többbe került, mint anya egy évi fizetése. – Itt az ajánlatom, Blake – mondom neki. – Vagy most fizetsz, vagy összetöröm valamidet. Nem a bútort, de még csak nem is ezt a kurva autót... hanem mondjuk valamelyik testrészedet. Értve vagyok?

Blake, aki soványabb egy telefonpóznánál, és olyan sápadt, mint egy kísértet, úgy néz rám, mintha a halálos ítéletét olvastam volna fel. Akkor kellett volna gondolkoznia, amikor felvette az anyagot, anélkül, hogy tudta volna, hogyan fogja kifizetni.

Hector nem fogja hagyni.

Én sem fogom hagyni.

Amikor Hector behajtani küld, megcsinálom. Lehet, hogy nem túl lelkesen, de megcsinálom. Tudja, hogy kábítószer-kereskedelemre, betörésre és lopásra nem tud rávenni. De behajtásban jó vagyok... többnyire csak a pénzért megyek, de néha emberekért is. Az utóbbi mocskos meló, főleg mert tudom, hogy mi fog történni velük, miután becipeltem őket a raktárba, hogy találkozzanak Chuyval. Chuyval senki sem szeret találkozni. Velem könnyebb a dolguk. Blake szerencsésnek mondhatja magát, hogy engem küldtek hozzá.

Nem túlzás, ha azt állítom, hogy nem élek éppen kispolgári életet. Igyekszem nem gondolni túl sokat arra, hogy miféle munkát végzek a Vérnek. Jó vagyok benne. Az a dolgom, hogy ráijesszek az emberekre annyira, hogy megfizessék a jussunkat. Gyakorlatilag a drogokhoz hozzá sem érek. Na, jó, a drogból származó bevétel gyakran átmegegy a kezemen, de azonnal tovább is adom Hectornak. Nem én költöm el, én csak beszedelem.

Tudom, hogy annyit érek, mint a gyalog a sakkban. De amíg a családom biztonságban van, nem érdekel. Ráadásul verekedni is jól tudok. Elképesztő, hány ember törik meg csak attól, hogy megfenyegetem: legközelebb a csontjai is törni fognak. Blake semmiben sem különbözik azoktól az alanyoktól, akiket korábban megfenyegettem, látom rajta. Hiába adja a nagyfiút, reszket a keze.

Azt hittem, hogy Peterson is meg fog ijedni tőlem, de az a nő akkor sem rezelve be, ha egy kibiztosított kézigránát nyomná a kezébe.

– Nincs meg a pénz – fakad ki Blake.

– Nem elég jó a válasz – szól közbe Paco a partvonalról. Szeret velem jönni. Szerinte olyan ez az egész, mintha rabló-pandúrt játszanánk. Leszámítva azt, hogy leginkább „rossz bandatag – még rosszabb bandatag”-ot játszunk.

– Melyik végtagodat törhetem el először? – kérdezem. – Kedves vagyok, és felajánlom, hogy te válassz.

– Pörkölj már a segge alá, Alex, aztán mehetünk is! – kiáltja kedélyesen Paco.

– Ne! – kiáltja Blake. – Megadom! Ígérem! Már holnap!

Még egyszer odapasszírozom a kocsihoz, a könyökömet pedig a torkára szorítom, de csak annyira, hogy betojjon. – Gondolod, hogy elhiszem? Azt hiszed, hülyék vagyunk? Biztosítékot akarok!

Blake nem felel.

Az autót méregetem.

– Ne a kocsit, Alex, *könyörgök!*

Előhúzom a pisztolyomat. Nem fogom lelőni. Nem számít, ki vagyok, és mi lett belőlem, megölni senkit sem fogok. Rálőni se vagyok hajlandó senkire. Persze Blake-nek ezt nem kell tudnia.

Utóbbi vet egy pillantást a Glockra, és már nyújtja is a kocsikulcsot.
– Jaj, istenem, csak ezt ne!

Kikapom a kulcsot a kezéből. – Holnap, Blake. Hét órakor a sínek mögött a Negyedik és a Vine sarkánál. Most pedig tűnés! – mondom, és meglengetem az orra előtt a fegyvert.

– Mindig egy Camarót szerettem volna – mondja Paco, mikor Blake eltűnik a szemünk elől.

Odalököm neki a kulcsokat. – A tied... egészen holnapig.

– Szerinted elő tud keríteni négy lepedőt egy nap alatt?

– Igen – mondom magabiztosan. – Mert az az autó sokkal többet ér négy lepedőnél.

A raktárban elmeséljük Hectornak, hogy mi történt. Nem örül, hogy nem sikerült behajtanunk a pénzt, de tudja, hogy az a nap is eljön. Mindig eljön.

Éjszaka a szobánkban alig bírok elaludni, mert a kisöcsém, Luis horkol. Olyan nyugodtan alszik, mint aki szarik az egész világra. Bár nincs ellenemre, hogy Blake-hez hasonló lúzer drogdílereket fenyegetsek, pokolian szeretném, ha olyan ügyekért harcolhatnék, amelyek megérik a harcot.

Egy héttel később a füves iskolaudvaron ücsörgök, és egy fa alatt eszegetem az ebédemet. A fairfieldi diákok zöme novemberig inkább

a szabadban ebédel, de aztán az illinoisi tél bekényszerít bennünket a kantinba. De most még igyekszünk annyi napfényt és friss levegőt magunkba szívni, amennyit csak lehet.

A barátom, Lucky több számmal nagyobb pólóban és fekete farmerben, a kezében tálcát egyensúlyozva lezúttan a seggére mellett. Kedélyesen hátbavág. – Na, összekaptad magad a következő órára, Alex? Esküszöm, Brittany Ellis úgy utál téged, mint a pestist, haver. Beszárás nézni, hogy olyan messzire húzza a székét tőled, amennyire csak lehet.

– Lucky – kezdem –, lehet, hogy Brittany egy mamacita, de ez az hombre nem dől be neki – mondom, és magamra mutatok.

– Ezt etesd meg anyáddal! – röhög Lucky. – Vagy Colin Adamszel.

Karba tett kézzel a fának vetem a hátamat. – Tavaly együtt jártam tesire Adamsszel. Nekem elhiheted, nincs mire felvágnia.

– Még mindig dühös vagy rá azért, mert elsőben szétzúzta a szekrényedet, miután megverted a váltóban az egész iskola előtt?

Naná, hogy még mindig dühös vagyok rá. Nagyon sokba került nekem az a kis kaland, újra meg kellett vennem az összes tankönyvet. – Lejárt lemez.

– A lejárt lemez ott ül a dögös macájával.

Elég egy pillantás Miss Perfectára, és felforr az agyvizem. Az a liba azt hiszi, hogy drogos vagyok. Minden kémiaóra előtt kiver tőle a víz. – Annak a csajnak csak levegő van a fejében, haver – mondom.

– Hallottam, hogy az a *ho* a barátai előtt mószerolt téged – mondja egy Pedro nevű srác, miközben ő meg egy rakás cimborája letelepszik mellénk, ki menzás tálcával, ki az otthonról hozott ebédjével.

Megcsóválom a fejem. Kíváncsi vagyok, hogy mit mondhatott Brittany, és mit tehetek én azért, hogy megcáfoljam. – Talán

szívesen kavarna velem, és azt hiszi, hogy ezzel felhívja magára a figyelmemet.

Lucky olyan hangosan röhög, hogy mindenki felfigyel ránk. – Ha nem muszáj, Brittany Ellis a közeledbe se megy, *güey*, nemhogy randizna veled! – mondja. – Az a kendő a nyakában valószínűleg többet ér, mint az egész berendezés a házatokban.

A kendő. A dizájnner farmer és a felső már nem is elég, egy kendővel is kihangsúlyozza, hogy milyen gazdag, milyen érinthetetlen. Ismerve őt, valószínűleg direkt olyan színűre festette, hogy passzoljon ahhoz a zafírkék szeméhez.

– Felteszem az RX-7-esemet arra, hogy hálaadás előtt nem tudsz a bugyijába nyúlni – mondja kihívóan Lucky, félbeszakítva a gondolatmenetemet.

– Kinek kell az a bugyi? – kérdezem. Bár valószínűleg az is márkás, és rá van hímezve a monogramja az elejére.

– Minden srácnak a suliban.

Most mondjam, ami nyilvánvaló? – Hófehérke. – Nem tetszenek se a fehér, se az elkényeztetett lányok, se azok, akik szerint kemény meló naponta manikűrözni, hogy a köröm színe passzoljon a márkás felsőhöz.

Kihúzok egy cigit a zsebemből, és rágyújtok. Kit érdekel, hogy tilos? Mostanában sokat dohányzom. Paco is említette, mikor tegnap este együtt lógtunk.

– És ha fehér? Ugyan már, Alex! Ne legyél ilyen idióta! Csak nézz rá!

Ránézek. Azt el kell ismernem, hogy nagyon ott van a csaj. Hosszú, fényes haj, szépen ívelt orr, éppen csak leburnult karok, amelyeken látszik a bicepsz vonala. Nem tán kondizni jár? Teltek az ajkai, és ha elmosolyodik, az ember önkéntelenül is arra gondol,

hogy eljönne a világbéke, ha mindenki úgy tudna mosolyogni, mint ő.

Kihessegetem ezeket a gondolatokat a fejből. Mert mi van, ha dögös? Első osztályú kurva. – Túl gebe – bököm ki.

– Akarod, mi? – kérdezi Lucky, és hanyatt veti magát a fűvön. – Csak éppen tudod, hogy egy mexicano soha a bűdös életben nem kapja meg.

Bekattanok. Az agyvizem lenne? Vagy a kanbecsület? Kimondom, mielőtt gondolkodnék: – Két hónapon belül hanyatt döntöm. Ha tényleg ráteszed az RX-7-esedet, benne vagyok!

– Hülyéskedsz, haver? – Amikor nem felelek, Lucky összevonja a szemöldökét. – Te komolyan beszélsz, Alex?

Visszakozik majd a kisfiú, jobban szereti a kocsját, mint az anyját. – Naná.

– Ha veszítesz, Julio az enyém – mondja Lucky, és gonoszul elvigyorodik.

Julio a kedvencem, egy öreg Honda Nighthawk 750-es. Egy szemétteléről mentettem meg, és kipofoztam. Egy örökkévalóságba telt. Ez az egyetlen dolog az életemben, amit nem tönkretettem, hanem megjavítottam.

Lucky nem hátrál ki az egyezségből. Most akkor vagy én szálllok ki, vagy tovább játszom. Az a szívás, hogy én még sohasem hátráltam meg... soha az életben.

Az iskola legnépszerűbb fehér csaja sokat okulhatna abból, ha velem lógna. A kis Miss Perfecta említette ugyan, hogy sohasem randizna bandataggal, de lefogadom, hogy még egyik Latin Vér-tag sem próbálta meg lerángatni róla a márkás cuccait.

Nagyjából olyan könnyen fog menni a dolog, mint megszervezni egy találkozót valamelyik rivális bandával szombat estére.

Fogadjunk, hogy minimális flörtöléssel el tudom érni, hogy Brittany belém zúgjon. Egy kis verbális adok-kapok, és mindjárt észreveszi, hogy az ellenkező nemhez tartozom. Két legyet üthetek egy csapásra: bosszút állok Burro-fejen azzal, hogy elcsaklizom a nőjét, és Brittany is megkapja a magáét azért, mert bemószerolt a dirinél, és hetet-havat összehordott rólam a barátai előtt.

Még az is lehet, hogy számomra is szórakoztató lesz ez az egész.

Elképzelem, hogy leesik az álla mindenkinek az iskolában, amikor meglátják, hogy a harmatos lelkű fehér liba hason csúszik egy mexicano előtt, akit pedig elvileg gyűlölnie kellene. Aztán meg nagyot esik arra a hófehér pofikájára, amikor ejtem.

Kinyújtom a kezem: – Állom a tétet.

– De bizonyítanod kell.

Beleslukkolok a cigarettámba. – Lucky, mégis mit csináljak? Húzzak ki egy kurva szőrszálat a bugyija alól?

– Á, honnan tudnánk, hogy az övé? – feleli Lucky. – Lehet, hogy festett szőke. Meg valószínűleg ő is a brazil gyanta híve, tudod, mikor mindent...

– Fotózd le! – javasolja Pedro. – Vagy videózz! Nagyot kaszálhatnánk rajta. Az lenne a címe, hogy *Brittany átlépte a déli határt*.

Pont az ilyen mocskos dumák miatt van rossz hírünk. Nem mint ha a gazdag kölykök nem beszélnének mocskosan. Viszont amikor az én barátaim elengedik magukat, nem ismernek határt. Őszintén szólva azt mindig nagyon élvezem, amikor a haverok valaki mást csesztetnek. De amikor rólam van szó, már feleannyira se mulatós a dolog.

– Miről megy a szó? – kérdezi Paco, aki most ér ide egy tálcányi kajával.

– Fogadtunk Alexszel, a motorját tette fel a kocsim ellenében, hogy hálaadásig megdönti Brittany Ellist.

– Te *loco* vagy, Alex? – mondja Paco. – Egy ilyen fogadás felér az öngyilkossággal.

– Dugulj el, Paco! – figyelmeztetem. Miért lenne öngyilkosság? Hülyeség, az igen. De nem öngyilkosság. Ha elbántam a tüzes Carmen Sanchezzel, hogy ne tudnám megszerezni a vaníliaillatú Brittany Ellist?

– Brittany Ellis egy ligával feljebb játszik, amigo. Csini fiú vagy, meg kell adni, de száz százaléig mexicano, ő meg fehér, mint egy vekni kenyér.

Egy Leticia Gonzalez nevű harmadikos sétál el mellettünk. – Szia, Alex! – mondja, és rám villant egy bájosolyt, majd leül a báránői mellé. A srácok azonnal nyáladzani kezdenek, és átülnek beszélgetni a csajokkal, így Paco és én egyedül maradunk a fa alatt.

Paco megböök. – Na, ő aztán igazi bonita Mexicana, és egy ligában játszik veled.

Nem Leticiaát, Brittanyt nézem. Elkezdődött a játék, így szemügyre veszem a nyereményt. Meg kell indítanom a flörtöffenzívát, de a szokásos csajozós duma ennek kevés lesz. Van egy olyan sejtésem, hogy sok mindent hallott már a pasijától meg azoktól a seggfejektől, akik be akartak jutni a bugyijába.

Új taktikát fogok kidolgozni, a meglepetés erejét hívom segítségül. Addig fogom bosszantani, amíg senki másra sem tud gondolni, csak rám. Már a következő órán elkezdem, mert ott muszáj mellettem ülnie. Egy kis előjáték kémiaórán löketet adhat a dolognak.

– ¡Carajo! – kiáltja Paco, és lehajítja az ebédjét. – Ezek azt hiszik, hogy elég egy behajlított tortillalap meg valami töltelék, és máris kész a taco? Ezek a konyhásnyanyák azt sem tudják, mi a különbség

egy darab hús meg egy darab szar között. Mert hogy ennek pont olyan az íze, mint az utóbbinak.

– Hányini fogok – figyelmeztetem.

Ránézek a kajára, amit otthonról hoztam. Pacónak köszönhetően ez is úgy néz ki, mint egy darab mierda. Undorodva visszapakolok mindent a barna papírzacskóba.

– Kérsz? – kérdezi Paco vigyorogva, és a szám elé nyom egy falat tacót.

– Ha közelebb mersz jönni velem, megbánod! – fenyegetem meg.

– De beszartam!

Paco az orrom alatt hadonászik a bűdös tacóval, fel akar piszkálni. Azt hittem, okosabb ennél.

– Ha rám csöpögteted...

– Akkor mi lesz? Pícsán rúgsz? – dúdolgatja gúnyosan Paco, és még mindig a kajával hadonászik. Talán az lenne a legjobb, ha most rögtön behúznék neki egyet. Egy gonddal kevesebb.

Ebben a pillanatban érzem, hogy valami a gatyámon landol. Le sem kell nézmem, hogy tudjam, mi az. Egy nagy, zsíros, tacóhúsnak csúfolt takonydarab éktelenkedik a koptatott farmeremen, pont az ágyékomnál.

– Bassza meg! – mondja Paco, és lehervad a mosoly az arcáról. – Letöröljem?

– Ha hozzá mersz érni a farkamhoz, esküszöm, hogy személyesen csinállok rántottát a tojásaidból! – morgom összeszorított fogakkal.

Lepöckölöm a húsdarabot a nadrágomról. A zsíros folt megmarad. Pacóhoz fordulok. – Tíz perced van arra, hogy szerezz nekem egy új nadrágot.

– És hogy a fenébe csináljam?

– Legyél kreatív!

– Vedd fel az enyémet! – Paco feláll, és az udvar kellős közepén elkezd kigombolni a nadrágját.

– Talán nem értetted, amit mondtam – sziszegem neki dühösen, mert az jár a fejemben, hogy nem tudom a fasza csávót játszani a kémiateremben, ha úgy nézek ki, mint aki behugyozott. – Azt akarom, hogy hozzál nekem egy új nadrágot, ami az én méretem, pendejo. Te olyan alacsony vagy, hogy felvételizhetnél a Téalapó mellé krampusznak.

– Csak azért nyelem le ezt a sértést, mert a testvérem vagy.

– Kilenc és fél perc.

Paco már el is indult a parkoló felé.

Szarok rá, mi módon szerzi meg a nadrágot, ha óra előtt visszaér vele. Vizes gatyában Brittany sohasem fogja meglátni bennem a nagy lehetőséget.

A fa alatt várakozom, miközben a többi srác kihajítja az ebédjét, és visszamegy az épületbe. A hangszórókból felharsan a zene, de Pacónak még nyoma sincs. Remek. Öt percem van arra, hogy beérjek Peterson termébe. Fogcsikorgatva elindulok én is, a könyveimet direkt a nedves folt előtt tartom, és két perccel az órakezdés előtt már a helyemen is vagyok. Felcsusszanok a székre, és olyan közel húzom az asztalhoz, amilyen közel csak lehet, hogy takargassam a foltot.

Brittany is belebeg a terembe, napsugárszínű haja beborítja a vállát, és a kunkorodó hajvégek vidám táncot lejtének a lépései ritmusára. Ez a fajta tökéletesség nem izgat fel, a legszívesebben felborzoznám a haját.

Rákacsintok, amikor egy pillantást vet felém. Dühösen fújtat egyet, és olyan messzire húzza a székét tőlem, amennyire csak lehet.

Eszembe jut Mrs. Peterson zéró tolerancia szabálya, így lekapom a fejemről a kendőt, és eltakarom vele a foltot a gatyámon. Aztán a

mellettem ülő hajrálány felé fordulok: – Egyszer úgyis muszáj lesz szóba állnod velem.

– Hogy a barátnőd péppé verjen? Kösz nem, Alex. Megtartanám az arcomat a jelenlegi állapotában.

– Nincs barátnőm. Nem akarsz felvételizni a posztra? – Tetőtől talpig végigmérem, néhol el-elidőzik a szemem.

Rózsaszín rúzsos felső ajka megrándul, rám vicsorog: – Soha!

– Mújer, nem is tudnál mit kezdeni ennyi tesztoszteronnal!

Ez az Alex, csak így tovább! Addig bosszantsd, amíg kíváncsi nem lesz rád. Be fogja kapni a csalit!

Hátat fordít nekem. – Undorító vagy.

– Szerintem szép pár lennénk.

– Hülye!